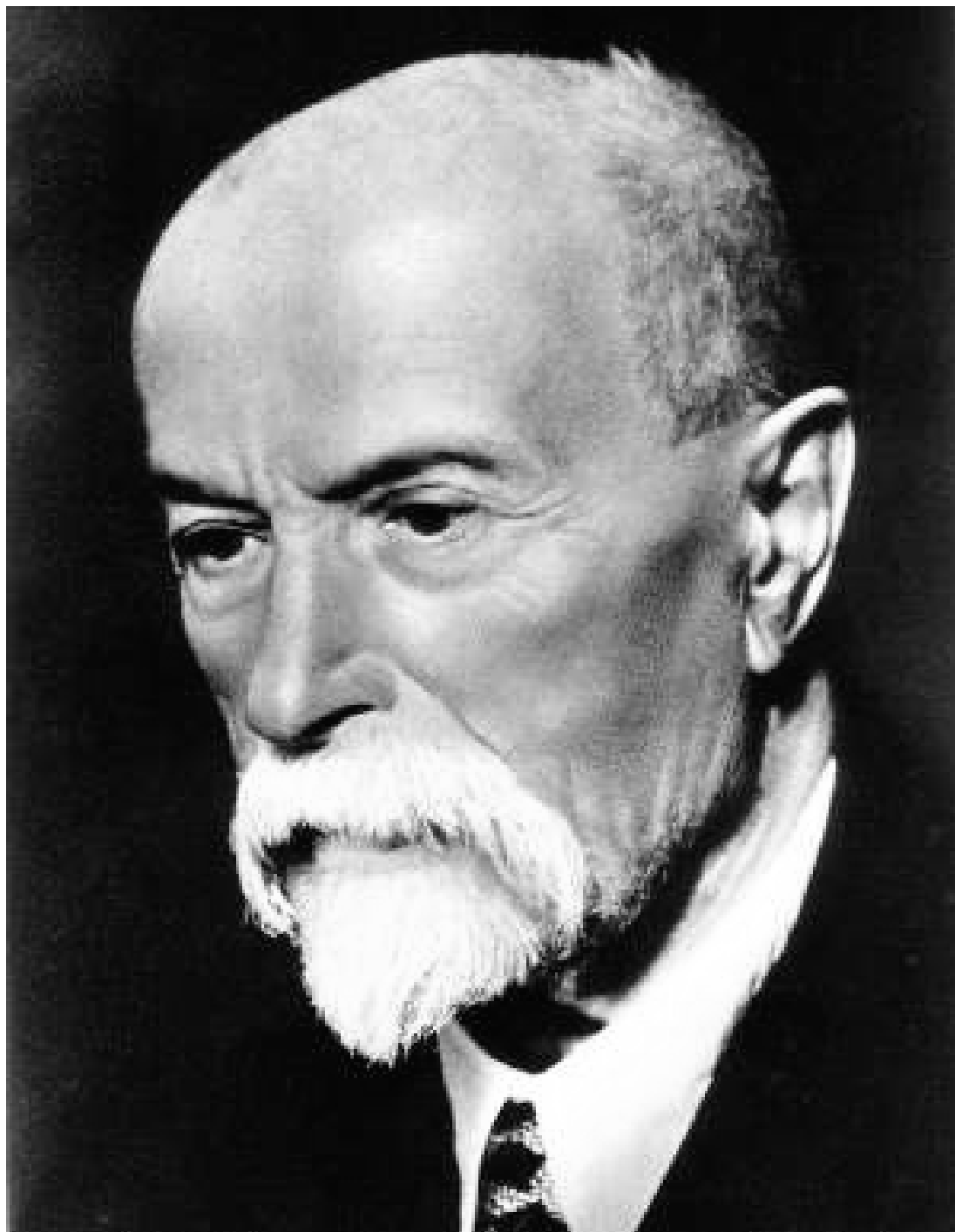

Dr. Jan Příhoda

T. G. Masaryk - studie vyvolencovy krycí legendy

Vyšlo jako zvláštní vydání časopisu Týdeník Politika,
září 1991 © Dr. Jan Příhoda

Nyní jako vydání katolických internetových stránek
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Obsah

Úvodní slovo editora	4
1. Úvodem	4
2. Původ a životní začátky T.G.M.	5
3. Kariéra T. G. Masaryka	15
4. Politická orientace, odboj	20
5. Masaryk a bolševismus	22
6. Masaryk a Hilsnerův proces	36
Prameny	46

Úvodní slovo editora

„Studie vyvolencovy krycí legendy“ dr. Jana Příhody je drobným, ale významným příspěvkem k odhalení hluboce zakořeněného mýtu o Masarykovi – známým také jako „osvobozenecká legenda“ –, systematicky vytvářeného převážně židovským tiskem i silně judaizovaným školstvím první republiky, a na němž do jisté míry postavil svou „legitimitu“ i nový režim po listopadu 1989.

Autor vychází ze spolehlivé literatury, jejíž citáty zde *zásadně zachováváme v původním znění*. Protože do značné míry staví na objevném díle profesora Jana Vrzalíka, zaslouží si zde zvláštní poznámku. Určité stylistické neladnosti Vrzalíkova textu jsou vysvětlitelné tím, že autor v době práce na studii „T. G. Masaryk“ byl již zcela nevidomý a také společensky i lidsky izolovaný, takže neměl možnost své dílo korigovat. Tedy fakt, který si mnohem spíše než čtenářovu shovívavost zaslouží hluboký obdiv!

Z Masarykovy protičeské, obecně protikřesťanské, zato však horlivě probolševické činnosti v zájmu židovských cílů zde autor velice mnohé jen naznačil nebo zcela pominul, což je při daném rozsahu jeho studie pochopitelné. Podstatně důkladnější poučení je ve výše zmíněném a zde často citovaném základním díle prof. Jana Vrzalíka „T. G. Masaryk“, které bohužel dodnes zůstává v rukopise. Ve věci polenské rituální vraždy je nejlepším pramenem dílo Jana Ryse „Hilsneriáda a T. G. M.“, stejně jako ohledně sporného Masarykova členství v zednářstvu:

„Však vraťme se k pařížskému kongresu! Tvrdí se v některých francouzských pramenech, že bb.: z Čech se sice nezúčastnili pařížského kongresu, ale že byli před tím přijati ve Velkém Orientu Francie. Jmenuje se tu přímo Masaryk a Beneš. O příslušnosti Masarykově k zednářům máme dnes už i přímé doklady. Časopis DdR na mnoha místech píše o oslavách narozenin ‚presidenta Osvoboditele.: Masaryka‘. Cizí, zejména francouzské prameny však uvádějí dokonce stupeň jeho zasvěcení — 30°, Rytíř Kadoš.“

Vzhledem ke specificky konspirativnímu charakteru zednářského bratrstva lze jen zřídka kdy předložit nezpochybnitelné důkazy členství v lóži. Proto také autor studie závěrem kapitoly o lóžové příslušnosti Masaryka píše: „... nelze přehlédnout, že přímo ideálně splňoval všechny podmínky k němu.“

Dílo dr. Jana Příhody v největší možné stručnosti ukazuje pravou tvář idealizovaného T. G. Masaryka, který díky svému původu po skutečném otci hájil fanaticky věc Židovstva lží, hospodářským i politickým nátlakem, společenskou izolací a v případě potřeby sáhl i po fyzické likvidaci.

1. Úvodem

Od druhé poloviny 19. století se v politickém životě Evropy objevují osobnosti, jejichž autentické životopisy jsou pečlivě zakrývány a jejich oficiální kariéry vykazují řadu nápadných podobností. Podrobné studie nasvědčují domněnce, že jde o osoby vyvolené, jejichž celý životní osud, poslání a cíle jsou detailně řízeny těmi, kteří si přejí zůstat utajeni. I když tito vyvolenci zdánlivě působí často na opačných pólech

politických situací dané doby, výsledky jejich působnosti jsou právě oněmi dílčími cíli, které jsou sledovány skutečnými aktéry politického drama světa.

2. Původ a životní začátky T.G.M.

Souhrnně lze konstatovat, že autoři biografií T. G. Masaryka z období 1. republiky (Z. Nejedlý, J. Herben, Šoupal a další) se pečlivě vyhýbali jakýmkoli podrobnostem, které by mohly vést ke zpochybnění otcovství Josefa Masárika, zákonného otce Tomášova.

Zdeněk Nejedlý cituje německy psaný oddací list, vydaný na farním úřadě v Hodoníně, „Lib. copul. p. 134. 1849, Aug. 15, dům č. 196. Jméno ženicha: Josef Masařík“.

Profesor Jan Vrzalík, který prokázal poctivou snahu o tlumočení všech dosažitelných faktů, trvá na jménu Josef Masárik. Vzhledem ke slovenské národnosti Josefa, Tomášova zákonného otce, je pravděpodobně správná (příp. správnější) Vrzalíkova verze Masárik. Jako původní transkripce se nabízí Masárik i proto, že slovenština nezná souhlásku „ř“. Nejedlý zřejmě považoval čárku nad „a“ omylem za háček nad „r“, což je u starých, rukou psaných listin vysvětlitelné. Navíc se ve starších dobách nekladal přílišný důraz na přesnou transkripci jmen. A konečně pro původní transkripci „Masárik“ svědčí rovněž pravidlo slovenského pravopisu, podle něhož se ve zdobnělinách po souhlásce „r“ píše zásadně „i“, nikdy ne „y“.

Samo jméno vzniklo z původního slovenského Mäsiárik, z obdoby českého jména „Řezníček“. Na školních vysvědčeních, prezentovaných na výstavě v Národním muzeu (březen – květen 1990) se již objevuje pouze konečná verze Masaryk.

Tak zdědil Masaryk jméno, které i foneticky vzbuzovalo v posluchači respekt. Jak provinčně by naproti tomu jeho obdivovatelům znělo původní „Mäsiárik“ („Řezníček“). Zde je možné srovnávat s Adolfem Hitlerem. Jeho zákonný otec si nechal změnit své původní jméno Schickelgruber na Hitler. I tady je v případě německého diktátora nepředstavitelné původní znění jména, jež v souvislosti s vazbou „Heil“ nutně vzbuzuje v posluchači úsměv, od něhož není daleko k posměšku. Člověk si musí říci nahlas „Heil Schickelgruber!“ nebo „Sláva Mäsiárikovi!“, aby pochopil alespoň zčásti historickou závažnost těchto drobných – ať bezděčných, či záměrných – úprav jmen v obou zmíněných případech. Analogií jsou rovněž jména a jejich úpravy Lenina, Stalina, Trockého, Litvinova, atd.

Pouze prof. Jan Vrzalík, který pracoval na biografii T. G. Masaryka po II. světové válce, snáší důkazy o tom, že otázka autentičnosti skutečného otce Masaryka není zdaleka tak jednoduchá a jednoznačná, za jakou je oficiálně vydávána. Vrzalík sám, jako vyhraněný český nacionalista s odmítavým postojem k Masarykovi, byl ještě za války na návrh ministra Emanuela Moravce penzionován. Jeho práce by byla cenná hlavně pro uváděná svědectví různých prominentních Masarykových vrstevníků. Bohužel, tento pramen svědectví je veřejnosti nepřístupný. Rukopis o obsahu cca jednoho tisíce strojopisných stran byl koncem 50. let Vrzalíkovi zabaven StB v jeho bytě v Husově ulici ve Strakonicih.

O matce Tomáše (T.G.M.) prof. Vrzalík vypovídá:

„... Tomášova matka, Terezie Kropaczeková, pocházela z německé rodiny v Hustopeči. Narodila se 4. srpna 1813. Její praděd Kropaczek žil v Králově Poli

u Brna, kde pracoval v pivovaře. Odtud se vystěhoval do Hustopeče, kde si zřídil hostinskou živnost a oženil se s měšťanskou dívkou, patrně Němkou. Jeho potomci se pak ženili s dcerami hustopečských Němců. Tak jeho syn Tomáš si vzal Teklu Wurmovou, dceru hustopečského purkmistra Josefa Ruprechta či Ruprichta. Tento Josef Kropaczek, který byl v Hustopeči hostinským a řezníkem, byl otcem Tomášovy matky. Jak patrně, byli Kropaczkové v Hustopeči usedlí již po několik generací a spříznění s předními rodinami města, jež byly z největší části německé. ... Terezie Kropaczeková žila až do své dospělosti v otcovském domě v Hustopeči, kde se jí dostalo vzdělání, přiměřeného měšťanským dcerkám. Vychována byla po německu, neboť v rodině se mluvilo jen německy. Nebyla mocná řeči, jíž se mluvilo na Moravském Slovácku, a znala-li něco z ní, tož to mohlo být jen několik nejužívanějších slov. Z otcovského domu odešla do služby. Sloužila ve Vídni a roku 1849 v Hodoníně „u jakési vyšší panské rodiny za kuchařku“ (Šoupal, str. 34). Onen „vyšší panský dům“, kde byla Terezie kuchařkou neboli panskou, byl místem, kde se rovněž mluvilo německy. Jen v takové rodině mohla Terezie sloužit, poněvadž dovedla mluvit pouze německy. Českých či slovenských „vyšších“ panských domů nebylo. A tak se i tu Terezie Kropaczeková pohybovala ve vyšší hodonínské společnosti, v níž se mluvilo jen německy, šatila se po městsku, byla to dáma...“

O otci Tomáše píše Jan Vrzalík následující:

„Předkové Tomášova zákonného otce, Josefa Masárika, pocházeli z Uherského Slovenska, z okolí města Holíče, kde se připomínají již v 16. století. Vlastní předkové Josefa Masárika žili v Kopčanech u Holíče, vzdálených asi hodinu cesty od Tomášova rodiště Hodonína, které leží na Moravském Slovácku. Josef se narodil v Kopčanech 25. února 1823, byl třetím synem chudého domkáře Jana Masárika a jeho manželky Anny Formánkové z nedalekých Gbel.

Doma na malém hospodářství zůstat nemohl, to převzal jeho nejstarší bratr, a Josef musel do služby. Školského vzdělání neměl, nedovedl psát ani číst, a znal jen slovensky. Sloužil jako hlídač koní ve dvoře císařského panství ve své vsi a odtud byl přeložen do panského dvora v Hodoníně, kde sloužil také jako hlídač koní. Kopčanský dvůr patřil velkostatku holíčskému, který měl s velkostatkem hodonínským společnou správu v Hodoníně. Kdy přišel Masárik do hodonínského dvora, neudává žádný Masarykův životopisec. Nejedlý a Šoupal, kteří to patrně dobře věděli, neboť znali mnoho jiných, daleko méně důležitých detailů, se spokojují s konstatováním, že to bylo v době, kdy Terezie Kropaczeková sloužila v Hodoníně za kuchařku v onom nejmenovaném „vyšším panském domě“ a neudávají ani to, kdy do Hodonína přišla.“

Všichni Masarykovi životopisci se shodují v tom, že mezi matkou a otcem Masaryka byl strmý sociální rozdíl. Matka inteligentní, na tehdejší poměry vzdělaná a náležitě k měšťanské střední vrstvě, byla v době sňatku stará 36 let. Otec, až na spodním konci sociálního žebříčku, analfabet, byl v době sňatku stár 26 let, tedy o plných deset let mladší než jeho nevěsta. Z dostupné literatury nelze ani zjistit, jak dlouho pracovala

Masarykova matka v Hodoníně, aby bylo možné alespoň zhruba odhadnout dobu, již měli vůbec snoubenci k dispozici pro seznámení.¹

Uznávaným faktem pouze zůstává, že 15. srpna 1849 byla svatba a 6. března 1850 se narodil Tomáš, tedy za 6 měsíců a 3 neděle po svatbě.

Manželé Masarykovi, zákonní rodiče Tomáše, se již dva roky po jeho narození z Hodonína, kde nejdříve bydleli, vystěhovali do Mutěnic, a to z jara či ještě v zimě 1852. Rok poté, z jara 1853, se Masarykovi stěhovali zpět do Hodonína.

V roce 1856 se Masarykovi stěhovali do Čejkovic, kde bydleli mimo rok 1858-1859. Jejich poslední bydliště v době dětství Tomášova byla Čejč, kde žili Masarykovi v letech 1856-1859, a poté ještě v roce 1864. Lze si jen těžko představit a domýšlet se, jak byla matka Tomáše po svém sňatku s Josefem Masárikem vytržena ze společensky váženého postavení, z kvalifikovaného zaměstnání, jímž povolání panské kuchařky bezesporu bylo, a stržena až na sociální dno. Časté střídání bydliště bylo v počátečním období jejich společného života jedním z nejnepříjemnějších důsledků sňatku matky Tomáše s Josefem Masárikem. Tomášova matka nesla nepochybně svůj úděl odevzdane a statečně, s plným vědomím závažnosti této změny pro svůj život, jejíž velkou protihodnotou ovšem bylo *zajištění legálního otce svému dítěti*.

Z. Nejedlý se zmiňuje o tom, že

„... i páni, u nichž kdysi [Masarykova matka] sloužila, za ní přicházeli, když již byla vdaná, radili se s ní a i jinak u ní hledali oporu.“

Je pochopitelné, že v případě zamlčení skutečného otcovství jí byli Redlichovi, u nichž Masarykova matka v Hodoníně sloužila, než se vdala, nesmírně zavázáni a že se snažili její drsný úděl zmírnit seč mohli; kromě uznání otcovství ovšem! Finanční prostředky v tomto případě nehrály roli. Zdeněk Nejedlý však situaci obrátil naruby v bodě, kde tvrdí, že u ní Redlichovi hledali oporu. Tomu mohlo být, zvláště v prvním období, v raném Tomášově dětství, opravdu pouze opačně! Nebo snad měla být Nejedlého informace chápána jako určitá forma černého humoru?

Pochybnosti o Josefově fyzickém otcovství Tomáše přežívaly nadále mezi českým lidem. Fyziognomický a zřejmě i psychický rozdíl mezi oběma byl dokonce tak do očí bijící, že jej nemohli ignorovat ani specialisté z oboru antropologie. Je jen lidsky pochopitelné, že vzhledem k politické moci T. G. Masaryka po roce 1918 zvolili jeho apologeti diplomatickou formulaci svého přesvědčení.

Podle Jaroslava Pospíšila:

„... kontrast mezi ním [T. G. Masarykem] a jeho legitimním otcem byl tak značný, že antropologové to považovali za geneticko-biologický zázrak...“²

Protože antropologové jako poloexaktní vědci zázraky neuznávají, je nutné považovat jejich výrok za gesto dobré vůle vůči Masarykovi i za výraz uznání jeho téměř absolutní moci v době první republiky.

Autoři biografii Masaryka se většinou snaží vylíčit zákonného Tomášova otce, Josefa Masárika, jako rovnocenného partnera Terezie, své manželky. Oskar Donath kupř. tvrdí, že Masarykův otec byl šafářem. To je hrubé zkreslení skutečnosti, protože tento

¹ Málo známým, avšak ověřeným faktem je, že židovští zaměstnavatelé křesťanských služebných si důvěrně sdělovali posudky o těchto děvčatech a po skončení potřeby jejich služeb či nastaly-li jiné důvody si tyto po dohodě předávali. Tak to bylo pravděpodobně i v případě Terezie Kropaczkové.

² J. Pospíšil, „T. G. Masaryk – Muž protikladů“, Reportér č. 8, Praha 1990.

muž byl analfabet až do Tomášovy dospělosti, kdy ho ten teprve učil číst a psát. Podobným zkreslením skutečnosti je tvrzení, že

„Masarykovu otci se nelíbil nečinný život jeho syna a proto se rozhodl, že ho dá do učení k uměleckému zámečníkovi do Vídně.“

Vzhledem k analfabetismu a neznalosti německé řeči Josefa Masárika je možno vyloučit, že by byl schopen dojednávat Tomášovi podrobnosti učebního poměru včetně bytu a stravy ve Vídni. Toto zkrášlování obrazu Josefa Masárika není jen retuší kosmetické vady jeho rodiny; má především zakrýt propastný sociální i osobnostně kvalitativní rozdíl mezi oběma partnery. Je téměř jisté, že ve 14 letech Tomášova věku rozhodoval o jeho osudu jeho zákonný otec až ve třetí řadě. Tehdy totiž začínala rodina Redlichů zřejmě tušit, že do Tomáše vložená investice může být výnosná z jejich židovského hlediska – politicky.

Josef Masárik se jen znenáhla, hlavně však s neobvyklým zpožděním, vypracovával z původního kočího:

„... v několika obcích na západ od Hodonína (zejména v Čejkovicích) sloužil jeho [tj. Masarykův] otec postupně jako kočí, později jako dohlížitel a konečně jako šafář.“

Zde je patrný vliv nejen zvládnutí gramotnosti Josefa Masárika, nýbrž i důvěrných, v širším smyslu příbuzenských vztahů mezi Tomášem a židovskou rodinou Schlesingerů.³

V době Masarykova narození bylo v Hodoníně usazeno přes 200 Židů. Hodonínští Židé byli většinou zámožní, až velmi zámožní obchodníci a živnostníci

„... požívající velké vážnosti. Dopřávali si jakéhosi přepychu, ale nevzbuzovali jím u svých křesťanských spoluobčanů pohoršení. Ale byli tu i Židé chudí. Jsouce podporováni od svých bohatších souvěrců, byli chráněni před největší bídou.

Obchod byl jak v samém Hodoníně, tak i v sousedních vesnicích až do převratu téměř výhradně v rukou Židů. Rovněž i živnost hostinská byla Židy provozována...“

Jedním z nejstarších židovských rodů v Hodoníně byla rodina Redlichů. Toto jméno je na seznamu 13 židovských familiantů⁴ [Lazar Redlich, po něm jeho syn Nathan], jimž císař Josef II. dovolil v roce 1783 návrat do Hodonína a zároveň jim udělil právo rodinné. Redlichovi byli podle starší literatury obchodníky bez udání oboru. V roce 1871 zřídili v Hodoníně nový parní mlýn, v roce 1885 [firma Redlich a Berger] nový cukrovar tamtéž.

Jakoby mimochodem se O. Donath zmiňuje o tom, že

„... Masarykův soused v poslední lavici byl Alfréd Berger, později advokát ve Vídni; mnoho let byl členem představenstva a užšího výboru židovské obce vídeňské...“

Z uvedeného je zřejmé, že tento „soused z poslední lavice“ (jak Donath taktně popisuje přátelství mezi Masarykem a A. Bergerem) je členem rodiny Redlichů a Bergerů, u nichž v jejich „vyšším panském domě“ sloužila Masarykova matka jako kuchařka,

³ O níž bude ještě dále řeč.

⁴ Dědičných nájemců panské půdy, zde ve smyslu hlav rodin; pozn. editora.

než se provdala za Josefa Masárika. Přirozeně nikde ani zmínka o rodové příbuznosti Redlichů-Bergerů! Aby si otevřel zadní vrátka, O. Donath však ještě říká:

„... ač nám není nic známo o jeho [tj. Masarykových] stycích s židovskými kamarády, je přece jen možné, že alespoň se svým sousedem v lavici, Alfrédem Bergerem, se sblížil.“

O. Donath toho věděl podstatně víc o „přátelství věrném, pěkném“.

Časté střídání pracoviště většinou nesvědčí o přílišné pracovní zdatnosti zaměstnance, a v případě Josefa Masárika takového střídání bylo více než dost. Z dostupné literatury je zřejmé, že se Masárik se svou rodinou usadil teprve tehdy, kdy už Tomáš navštěvoval gymnázium, tedy v době, *kdy se začaly v praxi projevovat vliv a podpora Redlichových jemu a tím i částečně jeho rodičům!*

Dokumentárně je možno doložit židovský vliv na Masárikovu rodinu v oblasti bydlení sice ne ze strany rodiny Redlichů, nýbrž Schlesingerů, rovněž ze židovského rodu. Ti v zastoupení Anglobanky zakoupili zámek a dvůr v Kloboukách v roce 1863, kde také bydleli rodiče Tomáše. Panství bylo původním majitelům Augustovi a Janovi vyvlastněno pro zadluženost – typický prastarý a smutně proslulý židovský způsob nabývání nežidovského majetku!

Ve všeobecnou známost prakticky vůbec nevešla skutečnost, že Masaryk měl dva mladší bratry, kteří již byli zřejmě přirozenými potomky Josefa Masárika. Obecné mlčení o existenci Tomášových mladších bratrů má zřejmě hlavní důvod v jejich *zásadní odlišnosti* psychické a snad i fyziognomické.

Zdeněk Nejedlý líčí mladého Tomáše takto:

„Byl z nich nejprudší, samý oheň, vznětlivý, samý cit. Síla, která v něm byla, vybuchovala při každé příležitosti. ... Naproti tomu Martin byl hoch mírný, milý, důvěřivý, bez falše a nenáročný, pravá anima candida).⁵ ... A konečně Ludvík byl prostý dobrák, srdečný...“

Tato charakteristika měla dokázat, že každý ze všech tří bratrů byl jiný, což se však vůbec nepodařilo. Z citovaného líčení je totiž zřejmý *pouze* pronikavý rozdíl mezi starším Tomášem a oběma mladšími bratry, u nichž ani Zdeněk Nejedlý nedokázal vymátnout nějaký zásadně rozdílný příznak, jenž by oba mladší bratry výrazně od sebe odlišil. Ve skutečnosti tím Nejedlý přiznává, že podstatná rozdílnost povah existovala *pouze mezi* nejstarším Tomášem a oběma mladšími bratry, což také nasvědčuje tomu, že otcem Tomáše nebyl Josef Masárik, nýbrž kdosi, jenž byl „nejprudší, samý oheň, vznětlivý, samý cit“.

Bohužel nejsou pro veřejnost k dispozici fotografie ani Masarykových bratrů, ani jeho zákonných rodičů, jež by mohly být určitým vodítkem při určování jejich skutečného, fyzického otce. Nejen z fotografií Tomáše, nýbrž z autentického svědectví máme však jistotu, že Masaryk sám byl černovlasý a tmavooký:

„S nedbalým posuňkem shodil ‚tmavý‘ [Masaryk] svůj širák z bohatých, hladce zčísnutých vlasů. ... Pozvednův svých tmavých, zádumčivě patřících očí. ... Mohl to být malíř... nebo dokonce i Mefisto v přestrojení...“

Jaroslav Pospíšil jen sotva tušil, jak se svou narážkou na Mefistu strefil do černého! Vždyť s přirovnáním židovské velerady k ďábelskému plemeni se setkáváme již u Luthera.

⁵ Duše zářivá; pozn. překl.

„Samý oheň, samý cit“ se později přesvědčivě projevil i v postavě Masarykova syna Jana. Janova povaha byla pouze vybavena mimořádnou dávkou žoviálnosti. Ta pak, nenápadně zvýrazněna propagandisticky, způsobila Janovu zvláštní, jedinečnou popularitu. Česká veřejnost, vychovávaná soustavně po řadu let až do konce I. světové války proti rakouské státnosti a tudíž k sympatiím ke všem druhům švejkoviny, většinou nepostřehla, že v případě Jana Masaryka se za okázalou lidovostí skrývá židovství, i když bezzubé a vcelku pasivní.

O vytríbeném a uvědomělem židovství Tomášova syna Jana svědčí některé jeho londýnské rozhlasové projevy za II. světové války, z nichž je zřejmé nade vší pochybnost.

Jeho znalost hebrejštiny dává tušit rodinné zázemí, v němž hebrejšтина nebyla řečí zcela neznámou. Kde jinde by totiž Jan k její znalosti přišel? Zde sehrál svou roli zřejmě i židovský původ jeho matky Charlotty, manželky Tomáše Masaryka!

O tom, jak na sklonku 19. století bylo silné přesvědčení české veřejnosti o částečně židovském původu Masarykově, že to tudíž nebyla jen fantasmagorie „patologické spodiny společnosti“, ledaže by prakticky celá tehdejší česká společnost byla „patologickou spodinou“ – necht’ zde poslouží malý doklad: V roce 1899, kdy se Masaryk vší svou energií angažoval za vyvinění Žid Hilsnera v kutnohorském a poté píseckém procesu, docházelo na pražské universitě k protimasarykovským studentským bouřím:

„... student Fiala přišel k tabuli a napsal: Máme proti němu dále to, že tvrdí: ‚Já musím mít pravdu, byť i to, co tvrdím, pravda nebyla!‘ *Na něm by se české krve ani Hilsner nedořezal!*“

Ze shora citované věty „na něm [tj. Masarykovi] by se české krve ani Hilsner nedořezal“ je nesporně zřejmá narážka na Masarykův částečně židovský původ. Jeho židovský fanatismus, maskující se českou láskou k pravdě, totiž zcela potlačil jakýkoli vliv ze strany nežidovské matky na morální složku jeho osobnosti, takže student Fiala měl v tom smyslu zcela pravdu.⁶

Masaryk sám i jeho důvěrní přátelé učinili všechno, aby zahladili veškeré stopy, vedoucí do onoho „vyššího panského domu“. Při zametání stop byli jako vždy důslední, ale také naprosto beze smyslu pro zachování autentické historické pravdy. S odstupem let jsou tak zmařeny veškeré konkrétní důkazy, jež by vytvořily věrný obraz Masarykova etnického původu; navíc jeho posmrtní přátelé zahalují nejružnější podrobnosti z jeho života a jeho činnosti v neprůhledný opar mlčení. A přece i z toho mála, co světu pro posouzení zůstalo k dispozici, podle tesáků i podle srdce lze bezpečně odvodit, že *Masaryk byl také jen vlkem v rouše beránčím!*

Rovněž Hellmut Schramm,⁷ jenž měl za války volný přístup k nejružnějším archivním dokumentům i možnost hovořit s mnoha Masarykovými vrstevníky, se zmiňuje o jeho položidovství; bohužel bez odvolání na zdroje informace.

O Masarykově matce je ze všech pramenů známo, že to byla žena řádná, zbožná, čistotná a inteligentní. Jejím zvláště zdůrazňovaným rysem je zbožnost a Masarykem samým – případně jeho biografi – popisovaný strach ze Židů, jenž se údajně soustavným varováním snažila přenést i na něho:

⁶ Pro srovnání s dneškem, který je vydáván za pokračování Masarykovské éry, je jen příznačné, že Masarykova termínu „patologická spodina společnosti“ používají i jeho následovníci!

⁷ *Der jüdische Ritualmord*, Berlin 1943.

„Matka jeho [tj. Tomáše] byla přísně věřící katolička; vychovávala své děti od útlého mládí ve zbožnosti a bázni boží. Ještě v letech své dospělosti vzpomínal si Masaryk, s jakou vroucností vídával svoji matku na modlitbách a jak vroucně ona i jej přidržovala k modlitbě...

Avšak nezůstávalo jen při obvyklých modlitbách. Matka jej brala s sebou na blízké i vzdálené pouti, jichž hojná účastnice bývala, a uvedla jej také do symboliky katolické církve. K pozitivnímu výkonu víry přidružila se u této pobožné katoličky... i stránka negativní: odpor a odmítání každého jinověrectví, zvláště pak židovství...”

Není pouze jasné, do jaké míry její náboženský i instinktivní antisemitismus byl výsledkem tradovaných lidových názorů o nebezpečí, spojeném se stykem se Židy, ani jak dalece byly její názory podloženy osobními zkušenostmi a zážitky ze židovského prostředí, v němž určitou dobu pracovala jako kuchařka. Její pudový antisemitismus je však zřejmě vhodné uvést do správných mezí údajem, že

„... byl to židovský podomní obchodník (pan Fixl), vůči němuž rodinný antisemitismus dělal výjimku přímo filosemitskou, neboť tohoto obchodníka rodina Masarykova měla ráda...”

Kromě toho styky se židovskou rodinou Redlichových – jak Nejedlý doznává, ač přímo nejmenuje – udržovala nejen po dobu ranného dětství Tomáše, kdy byla důležitá hmotná podpora rodiny, nýbrž obzvláště později, kdy se úspěšně ukazovala Tomášova zdánlivá, povrchní asimilace a kromě toho se u něj začaly vedle výborných duševních vlastností a schopností projevovat i mentální, psychické a charakterové rysy židovské rasy, to vše okolím nepostřehnuto za diskrétní Tomášovy součinnosti. Matčina snaha výchovou, osobním příkladem i vroucími modlitbami vychovat z Tomáše řádného občana a zbožného křesťana se ukázala velmi záhy jako marný pokus o lámání přírodních zákonů. Tomáš se přirozeně v raném dětství nechal matkou vést, v kostele dokonce ministroval a zdánlivě přijímal křesťanské zákony a zásady, vštěpované mu matkou a církevními i světskými vychovateli. Ve skutečnosti mu však byly bližší rady a názory těch, kteří z „vyššího panského domu“ udržovali s jeho matkou a později pak nenápadně i s ním samým volný, jemný kontakt, při němž bylo možno znenáhla prověřit Tomášův psychický profil v celé jeho šíři.

Masaryk se později snažil ve svých projevech vyličit vztah k matce v nejrůznějších barvách. Roku 1901, v době své politické i světonázorové zralosti, kdy již dávno – pokud kdy vůbec – nevěřil v Boha ani katolického, ani protestantského, na veřejném diskusním večeru „Spolku českých akademiků – Židů“ o své matce říká:

„Chudák, jest už na pravdě boží a Pánbůh jí tam dej lehké odpočinutí...”

Takové vzývání a dovolávání se nadpřirozené boží autority, v níž sám nevěřil, svědčí o neupřímnosti vůči posluchačům, stejně jako – což je důležité pro posouzení jeho niterného vztahu k matce – o povrchním poměru k ní, bez vroucího citu, jež by bylo právě u něho možno předpokládat.

Masarykovo vyznání z bigotního katolicismu a odporu k židovství v době ranného mládí zní krajně nepřesvědčivě i proto, že až příliš zavání čítankovou literaturou. Jím se později nepřímou snažil vysvětlit a ospravedlnit svůj zápas za židovské zájmy.

„Pověra o křesťanské krvi se ve mně tak vžila, že pokaždé, když jsem se náhodou dostal poblíž nějakému Židovi – schválně jsem se pak nepřibližoval žád-

němu –, okukoval jsem jeho prsty, nelpí-li na nich krev. Ten hloupý zvyk jsem měl dlouho.“

Opakované Masarykovo tvrzení o svém vytrvalém zvyku dívat se na prsty všem Židům, s nimiž přišel do styku, zní při jeho nesporně mimořádné inteligenci nevěrohodně, i když se vztahuje k jeho věku deseti až čtrnácti let.

Svůj odklon od ortodoxního katolicismu vysvětluje Masaryk bližším poznáním Židů:

„Poznáváním a srovnáváním jsem postřehl, že jsou Židé a Židé, jako jsou křesťané a křesťané. Ze známosti vyklíčilo přátelství věrné, pěkné. V Brně, ve Vídni kruh mých známých Židů se rozšiřoval, předsudky mizely, třebaže zvyk z dětství se občas přihlašoval; a zvyk je mocný, hrozný...“

Podle Masarykova tvrzení jej modlení židovského spolužáka Prilisauera dojalo do té míry, že nastal v jeho nitru zlom v nazírání na celý židovský národ, alespoň v náboženském ohledu:

„Nikdy nezapomenu, jak mne Leopold překvapil: stál za vraty, na nečistém místě; patrně proto, aby nebyl tak viděn. Klátil sebou a modlil se. Pojednou přešla mne všechna chuť k žertování. Zatímco my jsme skotačili, nezapomněl Leopold na své modlitby a od toho okamžiku byl můj antisemitismus podkopán, byť ne úplně překonán.“

Je věru dojemné zvědět, kde všude může vzkličít taková láska. Zde však Masaryk popustil poněkud uzdu své fantazii tvrzením, že Prilisauer měl při modlení na rukou modlitební řemínky (tefilim):

„Masaryk mýlí se potud, že dal Prilisauerovi k modlitbě odpolední tzv. mincha obtáčet modlicí řemínky, které jsou však zbožnými Židy užívány jen při ranní modlitbě...“

To však nebyl jediný Masarykův omyl ve věci Prilisauera:

„Ve své črtě ‚Náš pan Fixl‘ tvrdí, že Prilisauer nebyl zvláště chytrý a že náležel k slabším žákům. To ovšem nesouhlasí s Prilisauerovým vysvědčením, který byl v první třídě v lokaci⁸ třetí a ještě v prvním semestru šel v řadě před Masarykem, v druhém pak bezprostředně za ním.“

Pod tímto kritickým úhlem vzniká podezření, zda si Masaryk celou historku s Prilisauerem vůbec nevymyslel, aby mohl přijatelným způsobem vysvětlit veřejnosti své odvrácení od katolicismu z raného mládí. Velmi záhy totiž poznal, že je mu židovská představa Boha i židovské náboženství podstatně bližší než výklad katolické církve o existenci Boha a vztahu věřících k němu.

„Masaryk viděl a poznal, že Židé jsou ve svém postavení k Bohu takoví, jak si ho přál. Jemu zamlouvalo se u Židů, že mluví se svým Bohem...“

Snad je pochopitelné, že z důvodů své české národnostní pozice v politice i skrývaného programu boje za židovské zájmy nepřestoupil veřejně na židovství.

„Z čistě rozumové úvahy obrátil se později k protestantismu, k němuž patří od 31. srpna 1880 i oficiálně.“

⁸ Hodnocení pořadí prospěchu; pozn. editora.

Poté, co se Masaryk stal veřejně známou osobností, byl nucen vysvětlovat svůj vztah k církvím, náboženství a Bohu. Jistě to pro něho nebylo vždy lehké. Jeho vyznání vykazuje širokou paletu citovou i názorovou, od víry v posmrtný život až po totální negaci víry:

„Masaryk věří v další osobní život po smrti. To lze logicky velmi snadno odvodit z jeho víry v osobní Prozřetelnost a světový účel; ve své parlamentní řeči z 3. prosince 1907 prohlásil: ‚Nebyl jsem ve svém životě ani na okamžik atheistou.‘ Čapkovi praví: ‚Věřím, že nás vede Prozřetelnost. Jak, to ovšem nemohu říci.‘“

Nejupřímnější vyznání učinil Masaryk zřejmě svým názorem, že kdo

„... pochopil Homérovu skepsi a Kantovu kritiku, nemůže a nesmí více věřit; musí hledati a míti přesvědčení.“

Jediná víra, jež u něj nedoznává změn – i když je zde patrný rozdíl v projevu z doby mládí a jeho téměř suverénní otevřenosti z posledních let života – je *víra v židovský národ*:

„... v okamžiku, kdy Masaryk přijímá nejvyšší poctu křesťanské [evangelické] teologické fakulty, ani slovem, ani nesprávným tónem neopouští svého svobodného kriticky náboženského stanoviska a právě v této řeči mluví o jedinečném poslání židovského národa.“

I proti protestantismu (a tudíž proti všem křesťanským církvím) má však Masaryk své vážné výhrady:

„... [Masaryk] ví také, že protestantismus se stal kodifikovanou naukou, novou teologií, a že se mu takřka ztratil reformátorský duch. Ve svém ‚Boji o náboženství‘ [str. 18] to vyjádřil takto: ‚Žádná oficiální církev nevyhovuje těmto požadavkům ani zdaleka. Nejméně pak církev římská; ani protestantská nám nestačí. A v ‚Amerických přednáškách‘ [str. 131] vyznává: ‚Já sám jsem vstoupil do protestantské církve před 30 lety, ale jsem jejím mrtvým členem, neboť nenalézám v protestantismu mnohé základní principy onoho náboženství, které jsem opustil v katolicismu.‘“

Aby čelil výtce z ateismu, v týchž „Amerických přednáškách“ [str. 69] však na obrátku prohlašuje:

„Já sám nezavrhují všecek obřad...“

A Fr. Thieberger říká dále:

„... tak není mu jako věřícímu ani modlitba cizí, ovšem modlitba, kterou ve svém ‚Boji o náboženství‘ [str. 38] – pravděpodobně nevěda, že je to stará židovská interpretace – nazývá výlevem zbožnosti, zpytováním svědomí, shromažďováním duchovních i duševních energií, nikoli však modlitbou o něco prosící...“

Masaryk filosof, který se od let studií pohyboval téměř výlučně v židovských kruzích a jenž se o otázky židovského života zajímal ze židovského pohledu jako málokterý Žid – tomu že by zůstal skrytý a neznámý rozdíl mezi křesťanským a židovským obsahem slova „modlitba“?

Masaryk měl bezesporu nadprůměrné nadání i řečnické schopnosti, a v neposlední řadě chladnokrevnost a umění přesvědčovat. Tam, kde mu argumenty chyběly, je uměl ve své fantazii vykonstruovat. Je to jedna z paralelních charakteristik mezi Masarykem, Hitlerem a ostatními vyvolenci k obdobnému poslání.

Masarykovi přátelé obdivují a některé z jeho sympatických schopností zveličují zřejmě i proto, aby přijatelně vysvětlili jeho jinak těžko pochopitelný meteorický vzestup.

Při hodnocení Masarykova židovského spolužáka na hustopečské nižší reálce, Leopolda Prilisauera, Masaryk tvrdí, že

„... [Prilisauer] byl sice dobrák, ale dával spolužákům příležitost k dráždění tím, že byl nevtipný a špatně se učil...“

Zdeněk Nejedlý upřesňuje jeho charakteristiku konstatováním, že

„... to ovšem nesouhlasí s Prilisauerovým vysvědčením...“

Na státním německém gymnáziu v Brně (1865-1869)

„... byl Masaryk ve 2. třídě primusem, ve 3. třídě předběhl jej Emil Brüll. Ke konci 4. třídy získal primát Bock, Masaryk byl druhý a Brüll třetí.“

Masarykovo umístění mezi zhruba 47 žáky je bezesporu vynikající; přesto samo o sobě nevysvětluje jeho nezadržitelný, strmý vzestup a štěstí, jež ho ve všem podnikání provázelo. I zde je možno vidět paralelu mezi Masarykem, Hitlerem a ostatními vyvolenci.

Masarykova třída na brněnském gymnáziu je někdy charakterizována jako zázračná, ačkoli přesnější epiteton by zněl „elitní“, protože z ní vyšla řada prominentních politiků i jinak věhlasných mužů. Tento „zázrak“ má ovšem i alternativní vysvětlení: Byla to třída, jejíž žáci pocházeli z nejmajetnějších židovských rodin a tudíž již tímto faktem byli její absolventi předurčení pro důležité funkce hospodářské, politické i kulturní; v tomto případě hrály všeobecné schopnosti i talent jen sekundární roli. Že se do třídy dostal i Masaryk, zákonný syn kočího-analfabeta a bývalé panské kuchařky, nebyla bezpochyby zásluha jeho matrikového otce.

Masaryk složil maturitní zkoušku na akademickém leopoldovském gymnáziu ve Vídni v roce 1872

„... s dosti dobrým prospěchem“,

tedy za tři. Tato okolnost mu jistě na slávě neubere. Svědčí pouze o tom, že Masaryk nebyl ve škole onou hvězdou, omračující všechny kolem svou genialitou, jak bylo později světu prezentováno. O jeho studiu na akademickém vídeňském gymnáziu lze zjistit, že

„... ač Masaryk prospíval... jen prostředně, byl přece jeho duševní rozvoj obrovský.“

Poněkud zarážející je fakt, že

„... Penízek může si přičíst za zásluhu, že upravil svému učiteli Masarykovi cestu na nově zřízenou českou univerzitu do Prahy. Na jeho [Penízka] popud přednášel Masaryk v Akademickém spolku o hypnotismu. Přiměl Masaryka, aby svoji přednášku vydal tiskem, sám pak vykonal pro tisk nutné opravy slovesné a sjednal její otištění ve „Sbírce přednášek a rozprav“, vydávané profesory Gollem a Hostinským.“

Je pozoruhodné, že akademicky vzdělaný člověk, ucházející se o místo profesora na české univerzitě a brzy na to je i získavší, nevydá tiskem svou přednášku bez cizí pomoci, spočívající v provedení „nutných oprav slovesných“. Tuto okolnost lze vysvětlit pouze Masarykovým dlouhodobým pobytem v židovských kruzích ve Vídni, kde se

mluvilo pouze německy. Leopoldstadt, kde Masaryk studoval akademické gymnázium a kde v době studií také bydlel, byla vídeňská čtvrť, obývaná převážně Židy.

Našlo by se více příkladů, svědčících o tom, že Masarykovu vzdělání mělo i povážlivé trhliny. Uvedené však postačuje k poznání, že Masarykův vzestup ve vyšší vídeňské židovské společnosti a jeho pevné postavení v ní nebylo způsobeno jen jeho znalostmi, rétorikou, uhlazeným chováním a dalšími ctnostmi – jeho intimními přáteli později vyzdvihovanými až na hranici polobožství –, nýbrž především působením jiných vlivů! Také v této oblasti je znovu nápadná podobnost mezi Masarykem, Hitlerem i ostatními vyvolenci⁹ až do současných dnů – schéma se nemění.

Masaryk patřil bezesporu k těm velkým umělcům života, kteří svých vědomostí a znalostí dokáží mistrně využít a uplatnit, zatímco to, co neznají, hbitě umějí odsunout na vedlejší kolej a ignorovat. A když mají vlivné intimní přátele, je jejich úspěch zaručen. To byl případ Masaryka i všech tajných vyvolenců.

3. Kariéra T. G. Masaryka

Masaryk měl to pozoruhodné štěstí, že byl od středoškolských let již v Brně obklopen židovskými přáteli. Jestliže se již značná část Masarykových spolužáků na reálce v Brně hlásila k židovskému vyznání, byla situace ve Vídni ještě vyhraněnější. Tam byl Masaryk v neustálém styku se židovskými spolužáky nejen ve škole, nýbrž i mimo ni žil v židovském světě.

Snad první rodina, jež byla s Masarykem ve Vídni v nejužším kontaktu, je podle literatury „židovská patricijská rodina“ Sternových. Jejich synu Richardovi dával Masaryk údajně soukromé hodiny vyučování.

„... Paní domu, Mme Sara Sternová... dovedla shromáždit ve svém salonu nejvýznamnější muže vídeňského světa učenců a umělců. Také Masaryk tam docházel. Tam poznal různé veličiny vídeňské společnosti a s rodinou Sternových též strávil prázdniny mezi septimou a oktávou na jejím záměčku Baltavar na Blatenském jezeře.“

Jako další z Masarykových židovských přátel ve Vídni je v literatuře uváděn Alfred Schlesinger:

„... [Masaryk] obdržel bezprostředně po složení maturitní zkoušky soukromé vyučování u synka stejně zámožné jako vznešené rodiny vídeňského bankovního ředitele Rudolfa Schlesingera. Masaryk vyučoval Alfreda, který v létě 1872 dokončil v Bílkově ústavu kvartu. ... Tak byl zbaven starosti o byt a na podzim 1873 přesídlil k rodině Schlesingerů do Wallfischgasse a odtud později do Mahlerstrasse č. 7. Tam pak zůstal po celou zbývající dobu svých studií a ještě déle (1873-1876). Kromě plné penze dostával Masaryk 100 zlatých měsíčního platu, obnos na tu dobu dosti velký, jímž byl zbaven nejen všech hmotných starostí, nýbrž mu i umožnil leckterá mimořádná vydání.“

⁹ Mezi něž nesporně patří i Václav Havel, vysokostupňový zednář „Rytíř Kádoš“ (tj. hebrejsky „svatý“) a člen výlučně židovského zednářského řádu B'nai B'rith (בני ברית) s ústředím v New Yorku. Tato židozednářská kontinuita byla důvodem, proč Václava Havla v roce 1990 v Izraeli prohlásili za Masarykova pokračovatele; pozn. editora.

Pro srovnání několik cen z doby starého Rakouska-Uherska (r. 1898). Hodnota zlatého v době Masarykova pobytu u Schlesingerů byla pravděpodobně ještě o něco vyšší:¹⁰

hovězí maso (1 kg)	0,70 zl
vepřové maso (1 kg)	až 0,80 zl
máslo (1 kg)	1,00 zl
víno (1 l)	1,10 až 2,00 zl
jemná košile (1 ks)	1,50 až 2,25 zl
oděvní látka (1 m)	3,60

Je nutno uznat, že s takovým příjmem se mohl Masaryk bez ostychu pohybovat mezi horními židovskými deseti tisíci ve Vídni či spíše ještě v jejich užším kruhu.

Důvěrné přátelství Masaryka a Alfreda Schlesingera, na jejichž panství Josef Masárik pracoval, dokumentuje skutečnost, že

„... Masarykovi a Schlesingerovi byl v zámku upraven zvláštní byt v tzv. „červeném pokoji“. Tak byl Masaryk doma (jeho rodiče bydleli rovněž v malém domku na zámeckém dvoře) a přece byl ve vlastním...“

S přátelstvím Schlesingerů a dalších vídeňských Židů souvisí Masarykovo seznámení s americkou Židovkou Charlottou Garrique, při jejichž svatbě byl Alfred Schlesinger svědkem.

O Masarykových vydatných finančních pramenech mluví přesvědčivě skutečnost, že

„... v zimě 1878 odcestoval do Ameriky ke sňatku s Charlottou Garrique. Svatba se konala 15. března a koncem měsíce již novomanželé... bydleli v nádvorním bytě ve III. okresu, Hauptstrasse 76, Vídeň.“

Již tímto faktem ztrácí věrohodnost všechna vyprávění o Masarykově svízelné finanční situaci ve Vídni. Informace o „nádvorním bytě“ na hlavní třídě ve Vídni má zřejmě alespoň poněkud setřít dojem o Masarykově více než uspokojujících materiálních podmínkách na počátku jeho samostatné existence.

Další zajímavá informace z oblasti Masarykových finančních pramenů z 80. let:

„... Flesch [bývalý Masarykův židovský žák] stal se melancholickým, skončil (1884) v Berlíně sebevraždou a zanechal svému milovanému učiteli asi 60 tisíc zlatých, který byl tímto dědictvím náhle zbaven všech tíživých starostí hmotných.“

Takový způsob daru byl přímo ideálním vysvětlením Masarykových finančních pramenů všem, kdo jsou ochotni takové verzi věřit. Vnucuje se však námitka, která ji podstatně znehodnocuje: Masaryk v době Fleschova skonu zastával funkci mimořádného profesora teprve krátkou dobu (2 roky). Z toho lze soudit, že Fleschovi mohlo být něco málo přes dvacet let, když ukončil svůj život, sám jako student dosud odkázán na podporu svých nejbližších. Mnohem blíže pravdě se tedy zdá být předpoklad, že „dědictví“ zmíněných 60 tisíc zlatých bylo jen fiktivním převodem, aby skutečný dárcem mohl zůstat v anonymitě. Že k převodu skutečně došlo, dokazuje knihtiskárna v Hustopeči, kterou Masaryk koupil pro svého bratra Ludvíka. Když se sám již vznášel v nej-

¹⁰ Od r. 1892 byla v rakouské monarchii zlatková měna zaměněna za korunovou v poměru 1 : 2, takže jde kvůli přehlednosti o přepočet.

vyšších společenských sférách, bylo jen přirozené, aby i nejbližší rodinní příslušníci byli pozdviženi z nehlubší sociální mizérie.¹¹

Ne náhodou Masaryk u příležitosti Pekařova úmrtí v roce 1937 napsal v kondolenčním listu: „Byl jste hodný člověk.“ V Masarykových očích však „hodný člověk“ mělo spíše smysl „hloupý, přitroublý“. Ať to zní sebekřepivěji, je možné z Masarykova výroku doložit, že pro něj zločiny jako třeba vražda či zrada byly méně odporné, přesněji řečeno dokonce přijatelnější, než lidská hloupost. Jen v samotném soudním procesu s Hilsnerem lze nalézt dost důvodů k doložení tohoto faktu. Masarykova autentická slova

„... jen kdyby přestalo to duchamorné zrácování a podezírání. A třeba i zrácovat, ale jen tak hloupě ne...“¹²

jsou pouze jedním z důkazů správnosti vyslovené charakteristiky Masaryka. Jeho poslední slova mrtvému Pekařovi nadto dokládají, že až do konce života proti němu neměl mravní výhrady. O to přesvědčivěji znějí Pekařova slova, jež vnášejí světlo do jejich vzájemného vztahu krátce před I. světovou válkou a zčásti také osvětlují Masarykův skutečný mravní profil:

„Kdo brání naší samosprávě, aby překvapila svět svou vyspělostí v oboru správním, kulturním, sociálním? Kdo brání naší žurnalistice, aby předstihla Němce, Poláky, Maďary? Zcela v duchu těchto úrodných myšlenek Masarykových vyslovil jsem srdečné díky prof. Gollovi, že chápaje životní poslání své tak opravdově, tak národně-výchovně, chcete-li, realisticky, odolal jsem svodům politiky a věnoval se celým svým životem vědě a universitě. Dr. Herben, oficiální mluvčí Masarykův, ovšem s posměchem odbyl ten ‚vulgární názor na politiku‘, tu ‚řeč nadutou a snesitelnou nejvýš u hospodského politika‘, atd., jak už znáte humanitní roztomilosti toho muže, jemuž přeci také dal Masaryk ‚nový život‘. Přesto si dovoluji opakovati, že hlásím se horlivě k vyloženým myšlenkám Masarykovým, ano, že mám za to, že ony v naší tak neutěšené situaci politické jsou jediným programem, jenž slibuje úspěch, o nějž skeptik opřítí se může s nadějí. Je to ovšem starý program Palackého, ale je záslužné, že Masaryk tak důrazně naň upozornil. V duchu jeho pracoval Goll, realista také svým životním názorem a realista historickou metodou. Proti starovlastenecké romantice ve vědě naší je Goll vlastním zástupcem methodicky přísně kritického realismu se všemi přednostmi a (dodám) i nutnými nedostatky. Goll celou generaci vychoval v tomto směru, jenž byl nezbytným předpokladem dalšího vývoje. Goll otevřel, lze říci, evropským myšlenkám pokrokovým historické posluchárny naší university. Nedošel, pravda, k synthesi, ale doufal, že jeho žáci najdou k ní cestu. Proti obvyklým nebezpečím ‚paleograficko-kriticko-

¹¹ V mlžném oparu nekritického hodnocení Masaryka po první světové válce ve funkci prezidenta republiky, jež hraničilo až se zbožněním jeho osobnosti, je takřka vyloučena jakákoli kriticky věcná informace o něm, jež by vybočovala z daného oficiálního rámce. Tuto mezeru má alespoň do jisté míry vyplnit několik slov o vztahu historika Josefa Pekaře k Masarykovi. Pekař byl znám kromě vynikající odbornosti především svou charakterovou pevností, přímostí i křesťanskou snášenlivostí. Ne náhodou Masaryk u příležitosti jeho úmrtí v roce 1937 napsal v kondolenčním listu: „Byl jste hodný člověk.“

¹² Cit. podle: Josef Pekař, *Masarykova česká filosofie*, Praha 1912.

diplomatistické‘ metody chránilo jej jeho rozsáhlé vzdělání všeobecné i bohatství jeho ducha.

V duchu Gollově a spolu s Gollem pracovali jeho žáci. Uznává se, tuším, obecně, že nikoli bez úspěchu a musí se uznati, že plní poctivě odkaz Palackého, sloužíce tak jistě nejlépe národnímu programu. Nevyhledávali bojů, nemísili se do sporů stran, soustřeďující oddaně veškerou pozornost k své odborné práci. Přesto nebyli ušetřeni útoků, pocházejících právě z té strany, z níž nadíti se měli největší pochvaly. Od té doby, co Goll a někteří ze starších žáků jeho odvrátili se od Masarykova ‚realismu‘, aby mohli zůstat realisty a věnovati se opravdové práci kulturní, vydání jsme byli nenávistným kritikám ‚Času‘, kdykoli jsme ve svém stanovisku nepředpojatě vědeckého líčení ozřejmovali vývoj dějinný jinak, než jak to žádala česká mythologie Masarykova. To se stalo např. po obou mých přednáškách o Husovi, to se stalo, když prof. Šusta zcela věcnou kritikou dokazoval jednostrannost Macharova pojmání Říma. Tentokrát to byl prof. Masaryk sám, jenž proti vědeckému pracovníku vystoupil nikoli vědeckým důvodem, ale pohrdlivou zmínkou o ‚paleografickém lineálu‘. Konečně nespokojenost sekty Masarykovy s námi i proto, že neuznáváme dějinně-filosofických konstrukcí Masarykových a praktických důsledků jejich (Pryč od Říma!) zašla tak daleko, že v článku Vančurově (v Památníku Masarykově) byli jsme napadeni jako snaživci, kteří pro hmotné výhody vzdali se svého přesvědčení. Když jsem (po zásluze) ostře odpověděl, naplnil se ‚Čas‘ feuilletony, kde náš odpor k teoriím Masarykovým i k praxi ‚Času‘ vykládán byl víc z nedostatku našeho charakteru než intelektu, a kde jsme líčení byli jako spojenci reakce.

Bijí do našeho vědeckého odbornictví, bijí do nás, že nechceme vstoupit do služeb jejich stranicko-politické agitace; nepozorují, že pseudovědecký základ programu jejich je pro nás nepřijatelný. A dodávám, nepřijatelná je i metoda jejich boje. Nepozorují, že hlásit se k nim vyžaduje nejedno sacrificio dell intelletto.¹³ A ani ve formě boje není rozdílu. Jako tenkrát byli ‚Časisté‘ denně vydání kalumníím¹⁴ proto, že hájili svobody vědeckého bádání, tak dnes ‚Čas‘ a mravní vychovanci jeho zahrnují osobními útoky každého, kdo v obraně vědeckého přesvědčení a svědomí svého postaví se proti mythické a mystické ideologii Masarykově. Jde zase o to, zda brutální moc potlačí myšlenku.

Poznal jsem, že hlavní myšlenky jeho ‚České otázky‘ jsou neudržitelné, ale neměl jsem příčiny studovati argumentaci její pozorněji. Roku 1900 shledal jsem teprve, jakou cenu mají Masarykovy studie sociologické o Rukopise Zelenohorském (a tu ještě jsem Masarykovu chybu zmenšoval), roku 1903, jakým neudržitelným způsobem brání svých teorií o Husovi a otázce národní. Tak znenáhla vyvíjelo se jiné pojetí vědeckých kvalit Masarykových. Soudím, že podobný vnitřní proces prodělali i jiní. Nevylučuji, že vývoj ten půjde ještě dále, zejména proběře-li někdo Masarykovu teorii a praxi kriticky celistvě.“

¹³ Svátost intelektu; pozn. překl.

¹⁴ Utrháním na cti, pomlouvám; pozn. překl.

Je pozoruhodné, že již na počátku století měl Masaryk na špinavou práci „své lidi“, kteří ho ve štvání a pomlouvání statečně doplňovali. Je neméně pozoruhodné, jak se mu a jeho důvěrným přátelům dařilo postupně odklízet z cesty všechny nepohodlné.

– *M. R. Štefánik* byl sestřelen při letu do vlasti, aniž by byli potrestáni vraždící střelci, aniž by se kdy vůbec konalo důkladné a veřejné vyšetřování případu.

– *A. Rašín*, tradiční Masarykův odpůrce ještě z dob starého Rakouska, byl zastřelen zezadu několika ranami z bezprostřední blízkosti; ne snad do hlavy či do srdce, nýbrž do břicha, takže poté ještě téměř tři týdny v krutých bolestech zápasil o život. Zaplatil tak mj. také za to, že zamezil burzovním makléřům zbohatnout na uměle vytvářených kurzovních rozdílech čs. koruny. Ba právě naopak, následkem Rašínových pružných burzovních opatření tito pánové prodělali značné částky ve prospěch státu.

– *R. Gajda* měl celá léta co do činění se zvláštními tzv. kárnými výbory, zřízenými speciálně proti němu Benešem a jeho komplici. Obvinění proti Gajdovi byla do té míry subjektivního charakteru, že ho nebylo možné obžalovat u řádného civilního či vojenského soudu. Věčný klid našel Gajda teprve počátkem března roku 1948, několik málo dnů po únorovém převratu. Jeho konec jako hlavního velitele čsl. legií v Rusku nemůže již nikoho překvapit.

– *J. Stříbrný, K. Kramář, J. Dürich*, je možné jmenovat ještě řadu dalších, kteří byli likvidováni postupně, suchou cestou, izolací a pomluvami.

Cíl toho všeho: Absolutní, všestranná kontrola nad státem ze strany Masaryka a jeho intimních přátel. Přítomnost našich dnů se jeví jako téměř přesná kopie tohoto vzoru.

Oblast vztahů svobodných zednářů zůstává v podstatě neobjasněná. I když vyloučíme jeho členství v těchto organizacích, nelze přehlédnout, že *přímo ideálně splňoval všechny podmínky* k němu. Jestliže nebyl evidován v žádné zednářské lóži, bylo to – logicky vzato – jedině proto, že jako nečlen měl podstatně větší šanci na úspěch při prosazování zednářských resp. židovských cílů (kupř. za hilsneriády a pod.).

Masarykova absence v zednářských organizacích je pozoruhodná také proto, že ke konci 19. století existovala jak ve Vídni, tak i v Praze řada zednářských lóží, z nichž některé zde měly své ústředí (Allschlaraffia). Nechť alespoň jeden příklad za všechny poslouží ke konstatování, že Masaryk měl vlivné přátele, jež ani všechny osobně neznal, ale kteří přesto pro něho – třeba bez jeho vědomí – dělali maximum.

„Jednoho dne byl básník J. S. Machar, úředník vídeňské hypotéční banky, požádán dr. Lipinerem, aby jej zcela určitě navštívil v parlamentní knihovně ve velmi naléhavé záležitosti. Na schůzce se Machar dozvěděl, že si ministr vyučování Gautsch vyžádal od Lipinera zvláštní memorandum stran Masaryka, za jehož jmenování řádným profesorem v Praze se velmi zasazoval a chtěl je co nejdříve císaři předložit k podpisu. Od čtyř hodin odpoledne do půlnoci pracovali Machar a Lipiner na dobrozdání, vyvrátili obvinění [proti Masarykovi]... a následujícího dne předal Gautsch memorandum císaři. K audienci se ohlásil také arcibiskup hrabě Schönborn ve snaze zmařit záměr ministra vyučování, avšak císař jeho řeč přerušil prohlášením, že je sdostatek informován o návrhu na jmenování Masaryka.“

V té době existovaly kromě mocných a početných organizací zednářských také desítky zdánlivě nejrůznějších organizací a spolků, jež ve skutečnosti všechny byly

pouze jednotlivými chapadly téže chobotnice s jediným cílem – svržením starého řádu! Masarykův podíl na tomto procesu je podstatně větší, než je oficiálně přiznáváno, a to nejen dodatečně pod vlivem různých politických trendů, ale již za samotné první republiky v době jeho nejvyššího oceňování.

4. Politická orientace, odboj

Značný díl Masarykovy politické práce spočíval v boji proti českému nacionalismu a jeho dosaženým cílem bylo rozštěpení českého národního celku nejméně na dva tábory. Jako vítaný prostředek v řečeném boji posloužila Masarykovi otázka pravosti Rukopisů Královédvorského a Zelenohorského. Zde zaujal zcela jednoznačnou pozici všech nepřátel českého národního vědomí, od egoistických německých šovinistů až po vychytralé marxisty.

S Masarykovým bojem proti českému nacionalismu zákonitě souvisí obdiv pro Karla Marxe i souhlasný postoj k jeho materialistickému učení, jež je možné před I. světovou válkou vyjádřit postojem strany sociálně demokratické, později dokonce komunistické. Symbolickou podporu idejím marxismu a bolševismu vyjádřila i Masarykova žena Charlotta přinejmenším členstvím ve straně sociální demokracie před válkou:

„Nám sociálním demokratům je [Charlotta M.] dražší tím více, že dlouhou řadu let [od r. 1905] byla členkou soc. dem. organizace i dělnického konzumu v Praze na Malé straně, a také že pro socialismus a emancipaci proletariátu měla vždy nejhlubší porozumění.“

Politicko religiózní portrét Charlotty Masarykové dokresluje vhodně okolnost, že „... Charlotta sama byla unitářka...“¹⁵

Masarykův vztah ke starému Rakousku a jeho činnost do začátku I. světové války bývají často interpretovány v tom smyslu, jako by dlouho váhal mezi alternativami rozbití stávající rakouské říše nebo zachováním staré monarchie, v jejímž rámci by existoval jakýsi autonomní český státní útvar. Masarykova literární činnost je však nejlepším důkazem faktu, že se svými intimními přáteli připravoval rozbití starého státu již dávno před vypuknutím války. Židovské mocenské kruhy držely v rakousko-uherské monarchii bezesporu suverénní vládu nad hospodářským i politickým životem celého soustátí. A Masaryk byl prokazatelně *exponentem* těchto vpravdě všemocných židovských skupin! A přece jemu i jeho intimním židovským přátelům bylo i toto stádium moci jen přechodem k dalšímu, vyššímu stupni. Jeho přítel z nejdůvěrnějších, Josef Redlich – jenž jinak virtuózně popírá jakékoli osobní styky s Masarykem z časů jejich dětství a mládí, ba dokonce i prostou vědomost o něm z té doby, přestože Masarykova matka sloužila v rodině Redlichů před Tomášovým narozením – se jinde přesto vyznává ze spolupráce s Masarykem na soustavném politickém rozvracení monarchie již 20 let před světovou válkou, a to s přesvědčivostí, o níž nelze pochybovat.

„... Za osobní seznámení s Masarykem děkoval jsem své příslušnosti k nejužšímu kruhu oněch mužů, kteří se v roce 1894 seskupili kolem nově založeného

¹⁵ Kontinuita rodové politické orientace je mj. dokumentována členstvím obou Masarykových vnuček v sociálně demokratické straně, obnovené v roce 1990. Pozn. editora: Unitáři jsou sekta, zal. 1778 pod silným židovským vlivem.

týdeníku „Die Zeit“ ve Vídni. Vystoupil jsem již dříve ze státních služeb a přestěhoval se znovu do Vídně. Vydavatel této znamenité revue, dr. Heinrich Kanner, získal si velkou zásluhu o podporu prohloubení moderního politického myšlení v hlavním městě říše tím, že potíraje vládu a ji podporující strany, otevřel svůj list článkům z pera vůdců demokracie německých národů v Rakousku a pohnul v první řadě nejlepší muže české politiky... k vedení publicistického boje v „Die Zeit“ proti ministerstvu Windischgrätzově. Tak vykládali mladší, demokraticky smýšlející spisovatelé v tomto týdeníku ideály a programy nové generace vzdělanému německému publiku, na něž „Die Zeit“ vykonávala značný vliv. Tato znamenitá metoda byla tedy v dalekém rozsahu uskutečněna, a tak utvořil se kolem „Zeitu“ a jejich stálých spolupracovníků kruh vynikajících politických spisovatelů české, polské, jihoslovenské a rusínské národnosti. ... Jak blízko stál tehdy Masaryk našemu kruhu, je zřejmé z toho, že část jeho tehdy nového politického díla „Naše nynější krize“ vyšla nejdříve německy v „Zeitu“. ... Byla to vlastně (2. polovina 90. let) poslední velká perioda v kulturních dějinách starého císařského města. Svěží vzduch vanul tehdy značnou částí intelektuální a umělecké mládeže nově vytvořené velké Vídně a nové síly srážely se v politice se zvetšelými programy a zvetšelými lidmi, které Taaffem používaný staroliberalismus marně se snažil ještě nějaký čas udržet.“

Nejlepším důkazem toho, že věc českého národa i dalších, buď utiskovaných nebo jen ne zcela rovnoprávných národnostních menšin rakousko-uherské říše, nebyla až do světové války beznadějná, je zavraždění arcivévody Františka Ferdinanda v Sarajevu. Mocným pánům z lóží byl dobře znám jeho program a plán nového federativního národnostního uspořádání říše. Starý císař, jenž tento program reforem nepřijal za svůj, tím jen říši napomohl do hrobu. Snad i proto mu bylo dopřáno dožít se na trůnu tak vysokého věku. Jeho mladší, bystrý následovník – aniž by jen stačil ukázat na nepřátele říše –, byl preventivně odsouzen a poslán „na smetiště dějin“!

V této souvislosti píše Hellmut Schramm o Masarykovi jako o zednáři, případně jako o zednáři vysokého stupně zasvěcení, aniž by však uvedl bližší podrobnosti.

Že spiknutí Masaryka a jeho důvěrných přátel proti starému Rakousku nezačalo teprve ke konci I. světové války, nýbrž že se již dávno před jejím vypuknutím aktivně, ba iniciativně na jeho rozbití podílel, přiznává i Andrew Valušek, bývalý předseda Československé národní rady americké a předseda Sokola v USA v přednášce v Domě Woodrowa Wilsona ve Washingtonu (bez data).

„... dne 7. srpna 1907 přijel Masaryk do New Yorku na dvouměsíční stáž s cílem sjednotit české a slovenské emigranty, aby se spojili ve svém úsilí o osvobození staré vlasti. Věřil rovněž v potřebu spojit úsilí krajanů s lidmi ve vlasti. Při své třetí návštěvě byl pozván českými a slovenskými komunitami v 11 státech USA, kde se rozvíjelo krajanské hnutí.“

I toto je jasná, jednoznačná odpověď těm, kteří se snaží světu namluvit, že Masaryk váhal s programem odloučení českých zemí od svazku rakouské říše až téměř do konce války.

V záhřebském Friedjungově procesu Masaryk a jeho přátelé popírali pravost dokumentů, které dokazovaly jejich protistátní činnost v Srbsku a Hercegovině. Aféra se odehrála v letech 1909-1911.

Když se Masarykovi a spol. podařilo před soudem prokázat svou loajalitu vůči Rakousku a celá záležitost odezněla, vystoupili členové zednářské organizace „Černá ruka“ a zavraždili v Sarajevu následníka trůnu Františka Ferdinanda. Masaryk a jeho přátelé však nijak nespěchali přiznat se k soudružství s vrahy.

Balkán prokazatelně zaujímal v Masarykově kalkulaci přední místo pro rozpoutání světové války.

„Po druhé balkánské válce [1913] se Masaryk zabýval plánem usmíření Srbů s Bulhary, očekáváje větší válku.“

Bulharsko bylo totiž v té době spřátelenou zemí Rakouska a Německa; Masarykova snaha směřovala k převedení Bulharska do Rakousku nepřátelského tábora, a to ještě před výbuchem „větší války“.

5. Masaryk a bolševismus

Již v době před první republikou byla zřejmá soustavná snaha líčit Masaryka jako politika humanistu s demokratickými ideály, a tudíž zákonitě v opozici k násilí, později tedy i k násilí, jež měla v programu strana bolševiků v Rusku. Takovou představu o Masarykovi šířili nejen jeho intimní přátelé, ale i on sám v projevech určených široké veřejnosti.

Masarykova kritika bolševismu se však v podstatě netýká nejružnějších zločinů bolševických vůdců na národech SSSR *s výjimkou národa židovského*. Masarykovou hlavní výtkou bolševismu je údajné zpronevřčení se Marxově učení! Analfabetismus či alespoň nevzdělanost ruského národa je podle Masaryka nepřímou hlavní příčinou nezdaru bolševické revoluce a tudíž je i ruský národ nepřímou vinou bolševickými zvěrstvy v Rusku! Zde je zřejmá analogie s případem Hilsnera v Polné. Tam byl Masaryk rozhodnut dokázat vinu na vraždě Anežky Hružové komukoli, včetně bratra a dokonce i vlastní matky Anežky, jen aby odvrátil podezření od skutečného vraha, Žida Hilsnera. V případě bolševismu se Masaryk snaží svalit vinu za jeho neúspěch a nepřímou i za zločiny na ngramotnost ruského národa, i když je notoricky známo, že vůdčí vrstva mocenské struktury bolševického hnutí a později bolševického státu byla z drtivé většiny tvořena muži židovského původu:

„Lidé na nižším stupni osvícenosti a mravnosti stlačují *nejvyšší ideály a ideje* na své niveau. ... Rusové nemohou vyniknout nad sebe samé a podle toho vypadá jejich komunism a socialism – tj. *není to a nemůže být socialism a komunism marxistický, vědecký*. Všechny vady, které měl ruský stát, ruská škola, ruská církev atd., má také bolševický stát a režim – je plodem téhož lidu a téhož vzdělání.“¹⁶

Masaryk viní bolševický systém v osobě Lenina hlavně a téměř výhradně z toho, že zmíněnou nevyzrálou ruského národa pro bolševickou revoluci včas nezjistil a nevzal v úvahu tím, že by ji odložil na pozdější dobu. Proti „socialismu a komunismu marxistickému, vědeckému“ jako takovému *nemá viditelně vůbec nic!*

Masarykovi vůbec nevadí, že svým tvrzením staví fakta úplně na hlavu. V Německu se Marx pokoušel se svými kumpány docílit revolučního zvratu již v roce 1848 i poz-

¹⁶ T. G. M., *O bolševictví*.

ději. Nakonec byl nucen od plánu zcela odstoupit právě pro inteligenci a věrnost Němců císařskému zřízení. Obojí chybělo ruskému národu v dostatečné míře roku 1917, v neposlední řadě i díky monopolu výroby a prodeje kořalky, jenž byl až do výbuchu revoluce zcela soustředěn v židovských rukou.

Naopak Marx zůstává pro Masaryka nadále *zářivým idolem bez viny*. Vůbec mu nevadí, že Marx celý svůj život věnoval ideologické přípravě revoluce ve všech evropských státech, kde politický, sociální a hospodářský život dosud nebyl plně pod kontrolou židovských vůdců a zednářských organizací. Masaryk tuto Marxovu práci nazývá „vědou“ přesně v intencích samotného Marxe a jeho přátel. Při Masarykově inteligenci není možné pochybovat o tom, že si byl velmi dobře vědom, že Marxovo učení naprosto nebylo žádnou vědou, za níž se vydávalo. Masarykovu pokryteckou masku se dlouho nedařilo odhalit značné části evropské populace, a to často i lidem s akademickým vzděláním. Teprve ke konci 20. století se na praktickém příkladu SSSR plně projevila fikce a podvodnost celého marxistického učení. Masaryk však rozhodně nepatřil k těm, kteří by neviděli fiktivní předstírání vědeckosti Marxovy nauky; na to byl příliš inteligentní.

Roku 1990 byla nově vydána Masarykova brožura „O bolševictví“, jež má čtenáře přesvědčit o Masarykově negativním vztahu k bolševismu, komunismu a snad i socialismu. Jde v podstatě o několik Masarykových článků, vydaných původně v pražském deníku „Čas“ 5., 8., 15., 18., 21. a 23. září 1920. Články pak byly také samostatně publikovány v brožuře „Sovětské Rusko a my, uvažuje český legionář“ v srpnu až září 1920. Spolu s ostatními informacemi byla čtenáři sdělena i drobná perlička:

„... Místa, kde autor [tj. Masaryk] mluvil v článcích a brožuře o sobě jako o řadovém legionáři [v úvodní části o našem rusofilství] nebo kde se sám jmenoval ve třetí osobě [v části závěrečné], *byla opravena*.“¹⁷

Jak je z uvedeného zřejmé, Masaryk nebyl právě puntičkář tam, kde to nepovažoval za vhodné a účelné! Totéž lze konstatovat již na počátku úvodní kapitoly nově vydané brožury (str. 9), kde tvrdí, že

„... já jsem sám byl dělníkem a cítil jsem vždy s vámi a cítím.“

Jen za tuto jedinou vylhanou a podbízivou větu by byl takový F. X. Šalda rozcupoval svého odpůrce tak říkajíc na kusy. Masaryk však zřejmě zůstane i nadále ideálem, mýtem tzv. demokratického člověka!

Fakt, že Masaryk ve 20. roce nehlásal v ČSR revoluční zvrat po způsobu bolševiků, má své přirozené, dobře pochopitelné důvody. Ti, kdo se vraceli z války jako demobilizovaní vojáci bývalé rakousko-uherské armády – těch byla přece jen většina – , rozhodně nebyli ochotni začínat doma revoluci, protože měli válčení víc než dost. Navíc po jejich příchodu domů byl již v našich zemích mír, dosažený nekrvavou cestou bez Masaryka a dost možná i proti jeho vůli.

K takovému podezření opravňuje okolnost, že většina tzv. mužů 28. října (dr. Rašín, Švehla, Stříbrný) zůstala až do konce života v nemilosti Masaryka i celé hradní garnitury. Analogie s přítomností je nasnadě.

Život se vracel do normálních kolejí již ve dnech, kdy byl Masaryk ještě na cestě z USA domů. Kromě toho legionáři, vracející se z války, nebyli z větší části naladěni probolševicky. Nejlepším dokladem toho jsou boje, které vedli proti bolševikům na

¹⁷ Str. 35 nového vydání Masarykovy brožury.

sklonku světové války i po ní. Také v domácím vedení státu existovala Kramářova skupina, která vážně uvažovala o aktivním boji proti bolševikům v Rusku. Že k tomu nedošlo, bylo znovu především „zásluhou“ Masaryka a jeho mocných přátel!

Ti z legionářů, kteří se vrátili domů náležitě ideologicky přeškoleni v protikatolickém duchu, dostali v nové republice také plnou možnost své přesvědčení revolučně projevit. Dokladem toho je kupř. zničení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Na archívních snímcích z té doby je zachycena tehdy mladá studentka, pozdější dr. Milada Horáková, jak ze žebříku vkládá smyčku na krk sochy Panny Marie, aby umožnila její stržení.

A to se dělo za prezidentství T. G. Masaryka, jenž měl v té době u většiny legionářů maximální, prakticky diktátorskou autoritu. Není však znám jeho sebeslabší protest či alespoň projev nespokojenosti s poválečnou revoluční aktivitou levicových živlů v Praze. Na radikálnější revoluční projevy tito „volnomyšlenkáři“ pod Masarykovou patronací ještě neměli síly. Ani tehdy to nebyla otázka vůle – té nechybělo –, nýbrž hlavně síly!

Že Masaryk opravdu neměl zásadní výhrady proti komunismu v Marxově pojetí, dokládá ve své brožuře nejednou, např.

„... komunismu není v Rusku – na papíře ano. Rusko je sedlák, a sedlák nemá komunism, tam je soukromé vlastnictví. Když pak bolševická revoluce započala a když velkostatkářům násilím odňali půdu, byla rozdělena mezi sedláky a zůstala v jejich soukromém vlastnictví. ... Socialism náš i evropský podle Marxe je socialism vědecký. Tím se liší náš socialism od socialismu v Rusku. Jak může býti na Rusi vědecký socialism, když tam neumějí lidé číst a psát? Demokracie pravá bude jen tam, kde každý jednotlivec bude přemýšlet a bude vychováván pro socialism, jak říkáte, vědecky. Marx a Engels mluvili o proletariátu, ale mysleli proletariát vzdělaný. ... Mohu vám jen přát, abyste, jak si přál Marx, měli socialism opravdu vědecký, abychom my měli proletariát, který by byl s to kontrolovat vývoj průmyslu, abyste vy, čeští socialisté obou táborů [!!!] dovedli řešit otázky v klidu a s rozvahou...“

Následující Masarykova slova o socializaci až příliš nápadně připomínají tendenci pražských komunistů před únorem 1948:

„Socialism – ano: já jsem se ve svém poselství prohlásil za socialisaci a já se vyslovuji i zde před vámi pro socialisaci. Bude se socialisovati postupně, bude se začínati s tím, co je, jak se říká, zralé. ... To je situace, které vy máte právo využít. Ale že vám smím a musím radit, že nám nestačí socialisační program hesel, teď potřebujeme socialisace prací, hlavou, potřebujeme plán, jak to současně provádět...“

V této souvislosti je možné položit hypotetickou otázku, zda Jan Masaryk při svém rozhodnutí nepřipojit se k demisi ministrů a zůstat v Gottwaldově vládě v kritických dnech února 1948 a tím umožnit její další funkčnost, nepovažoval výše citovaná slova svého otce za doporučení ke spolupráci s komunistickým režimem.

T. G. Masaryk ani na okamžik nijak neskrývá své sympatie k Marxovi a jeho učení:

„... bolševici nejednají vědecky správně, když se stále dovolávají Marxe údobí prvního. V údobí své politické a vědecké zralosti Marx pokládal za možné, že aspoň v některých zemích, jako v Anglii, Americe a v Holandsku sociální převrat lze provést bez revoluce cestou mírnou...“

Marx-Engels zaujali stanovisko vědecké a vývojové, ruští bolševici nemyslí vývojově, nýbrž absolutisticky a nevědecky. ... Marx a Engels dopracovali se k ideálu revoluce doby nové, kulturní, zabezpečující novou správu.¹⁸

Z dalších Masarykových slov je zřejmý jeho souhlasný vztah k Marxově a Engelsově „vědě“ na straně jedné, a averze, antipatie nejen k carství, nýbrž i k ruskému národu na straně druhé:

„... Rusové jsou ještě na starém, aristokratickém stanovisku, na němž se práce a poctivost necení; bolševici představují toto nižší kulturní údobí násilnictví ve vší plnosti. Odtud rozpor mezi programem Marxovým a Engelsovým, a bolševickou skutečností.

... Bolševici dále nepochopují, že Rusko pro svou nevzdělanost a zaostalost je nezralé nejen pro komunism, nýbrž i pro vědecký socialism, a revoluci té zralosti nedosáhne. V Evropě jsme zralejší pro *pronikavé sociální přeměny* a nepotřebujeme k tomu branné revoluce a nejméně revoluce teroristické po vzoru ruském!“

Jako by Masaryk sám nevěděl nejlépe, že to v drtivé většině nebyli Rusové, nýbrž Židé, kteří uvrhli ruský národ i mnoho dalších do bolševické tyranie. Každé Marxovo slovo považuje Masaryk za vědecky věrohodné, takže o něm nelze pochybovat:

„... V samém pojmu socialismu tkví, že je režimem ohromné majority a nakonec i lidstva vůbec. Hned v ‚Komunistickém manifestu‘ Marx-Engels přece praví výslovně, že proletářské hnutí jest samostatným hnutím ohromné většiny v zájmu ohromné většiny. Dnešní sovětský režim v Rusku diktaturou je, ale není diktaturou proletariátu podle učení Marxova, nýbrž diktaturou vůdců malé politické strany...

Socialismus vědecký podle Marxe si [bolševici] jen přejí, ale nemají ho. Jsou úžasní doktrináři. Doktrinářství bolševiků vede k tomu, že jejich myšlení a celá methoda jsou deduktivní a scholastické...“

Citovaná Masarykova slova znějí poněkud panoptikálně při vědomí, že je pronáší vyznavač a propagátor ortodoxního marxismu. I následující Masarykova slova lze hodnotit jako jedno z jeho přiznáních se k němu:

„... lze s naprostou jistotou ukázat, že Marx nepomýšlel na diktaturu, jakou provádějí bolševici. Všimněme si jen dobře slov Marxových: dělá rozdíl mezi společností a státem. Marx v souhlase se svou teorií o ideologické nadstavbě, k níž náleží stát, ve společnosti komunistické státu míti nechce. ... Ta přechodní doba v duchu Marxově musí být hospodářsky a sociálně vyšší, lepší než doba kapitalistická, a proto také stát odpovídající tomuto přechodu musí být jiný stát než kapitalistický, totiž vyšší, lepší. Přechodní období hospodářské odpovídá přechodnímu státu; Marx jasně mluví o přechodní době politické.“

Následující pasáž, jež je v podstatě také obranou Marxe a jeho učení, opět silně připomíná analogii s aférou Leopolda Hilsnera; v obou případech stejně houževnatá, zoufalá snaha vyvinut skutečné viníky, stejná beznadějnost počínání, a konečně v obou případech vinící stejnou rasu, což jediné tvoří klíč k logice Masarykova pochybného postupu:

¹⁸ Zde už z Masarykových slov zaznívá předjímání lóžového hesla Nového světového řádu, instalovaného pokud možno nenápadnou, pokojnou cestou; pozn. editora.

„... Kdo se o tom [!!!] jenom trochu zamyslí, pochopí, že bolševictví ruské je docela něco jiného než to definitivní stadium vývoje, jež Marx označoval jako komunism, mající překonat kapitalism. Podle Marxe je komunism poslední a pozitivní stadium hospodářského a sociálního vývoje vůbec; bolševictví ruské a stejně pokus maďarský a německý jsou revoluční pokusy zemí, válkou rozvrácenných; jsou to pokusy negativní, je to politický radikalism, nikoli komunism, dovršující kapitalistický vývoj.¹⁹ Marx myslí na komunism blahobytu, abych to řekl stručně, na komunism pozitivní. Rovnost chudoby a bídy není komunism, požadovaný Marxem.“

„... Kdyby jejich [bolševiků] revoluce byla opravdu definitivní, musil by být podle Marxe definitivní stav Ruska a Evropy natolik připraven, že by všechny ty křiklavé vady a neujasněné mezinárodní poměry nemohly trvat. Bolševičtí vůdcové musili přece znát ruský lid a musili znát Evropu; musili si položit otázku, dovedou-li svůj program v duchu Marxově provést. Ve skutečnosti bolševici vyrazili předčasně – nerozpoznali pravého stavu Ruska a Evropy...“

„... Revoluce podle Marxe je něco jiného než revoluce u Lenina. Lenin v učení o revoluci Marxe opustil. Marx přijímá revoluci vývojovou; revoluce urychluje, postrkuje vývoj společenského stavu, ale sama tohoto stavu netvoří. Podle Marxe sociální revoluce naváže na stav, jaký byl vytvořen kapitalismem; kapitalism sám ze sebe vytváří komunism. Revoluce jen ten stav vytvořený převezme a zformuje. Revoluce podle Marxe je proto politickou řídicí silou, ale řídí jenom to, co vývojem bylo připraveno.“

Masarykovo tvrzení „ve skutečnosti bolševici vyrazili předčasně – nerozpoznali pravého stavu Ruska a Evropy...“ je exemplární ukázkou faktu, že považuje své čtenáře za nemyslicí prostáčky. Je třeba si uvědomit, že v roce 1914 existovaly na evropském kontinentě tři mocné státy (Rakousko-Uhersko, Německo, Rusko a část Turecka), kde všude jakýkoliv pokus o revoluční zvrat byl v té době nemyslitelný. Je však nutno v zájmu objektivitě konstatovat, že ve všech těchto státech s vládní formou císařství či carství měl již židovský kapitál rozhodující moc i značný vliv u panovnických dvorů. Kromě toho tam levicové, zednářské a volnomyšlenkářské organizace, hlavně v Německu a Rakousku, požívaly rozsáhlých svobod. I svoboda židovského obyvatelstva byla omezena spíše symbolickými zákazy – v Německu kupř. zákazem výkonu povolání důstojníka v armádě či v Rusku omezením bydliště Židů ve vymezených rozsáhlých oblastech Ruska.

První světová válka se projevila jako geniální způsob k zlomení moci všech čtyř dynastií a získání absolutní vlády nad těmito státy. Listopad 1917 byl mistrovsky přesně stanovený moment, kdy všechna tři císařství byla válkou značně vyčerpána, takže Rusko nemělo sílu revoluci potlačit, a Německo s Rakouskem byly také již natolik oslabeny, že dočasně vzniklého politického vakua v Rusku nebyly schopny hospodářsky a vojensky využít.

Tedy pravý opak toho, co se snaží Masaryk namluvit svým čtenářům! Smysl jeho propagandy je jasný; inteligentní člověk by mohl přijít na myšlenku, že celá první svě-

¹⁹ Je příznačné, že přes své nezávazné tvrzení udržoval Masaryk prokazatelně písemný styk s Kurtem Eisnerem, jedním z hlavních vůdců hrůzovlády židovské Mnichovské republiky rad; pozn. editora.

tová válka byla předem naplánovaná a podle zásady *qui prodest*?²⁰ by si celkem snadno také domyslel, kým!

Masarykův důvěrný citový vztah nejen k Marxovi, nýbrž i k revolucionářům, kteří po léta připravovali revoluci a vládu bolševiků v Rusku, je zřejmý z vět:

„... Často jim [Kautskému, Bernsteinovi a dalším bolševickým vůdcům] vytýká [Lenin] strach, osobní zbabělost – mužům, kteří s nasazením života bojovali proti carismu, kteří léta strávili ve vězení a na Sibiři...“

„Ruská bolševická vláda stará se o poučení mas, chválí se její úsilí o vykořenění analfabetismu atd. Ale to právě je práce *ex post*, která podle Marxe a Engelse má předcházet diktatuře. A rozumí se, že za tři léta nedá se nevzdělané Rusko vzdělat – vzdělání, potřebného pro vedení socialistického státu a socialistické společnosti nedá se nabýt rychlým naučením některých prvků vzdělání...“

„... připouštím, že Lenin, Radek a jiní pro své účely dovedou psát velmi dovedně a účinně...“

„... jak středověcí scholastikové měli vynikající myslitele, tak i mezi bolševiky jsou intelektuálně silní lidé...“

O vůdčí úloze Marxe, Lenina i dalších předních bolševiků a její oprávněnosti Masaryk říká:

„... každému myslícímu nemůže zůstat ovšem utajeno, že jak Marx a Engels aj., tak i Lenin a Radek aj. vedou masy; rozumí se, že se snaží pochopit a formulovat přání těch mas, ale tím se iniciativa a odpovědnost těchto vůdců nikterak nezmenšuje a neruší...“

Tito masoví vrazi se nepochybně vždy snažili a „snaží pochopit a formulovat přání mas“; není ovšem jasné, jakou iniciativu očekává Masaryk od těchto zločinců. Stejně nejasné je to s jejich odpovědností v Masarykově podání; asi jen sotva uvažoval o jejich morální a trestní odpovědnosti za spáchané zločiny.

Masaryk přes veškeré známé skutečnosti Leninovi věří, či alespoň předstírá, že věří, když říká:

„... Lenin... znovu namlouvá proletariátu (a jsem dost loyální, abych uznal, že to namlouvá také sobě samému), že vykonává jen vůli proletariátu.“

Z citátu je zřejmé, že Masaryk i vůči Leninovi zaujímá stanovisko benevolentní, přímo ochranářské. Masarykova faktická činnost politická dokládá nade vše pochybnost bezcennou jalovost jeho proklamativních kritik bolševismu:

„... ukázali jsme, že se Leninova soustava nehodí ani Rusku; je ovšem věcí Ruska a Rusů, aby z toho učinili důsledky. Při tom musí být patrné, že vědecká kritika systému Leninova a posouzení jeho praxe není kázáním intervence a politiky intervenční [!!!]. Od samého počátku dával jsem na Rusi legiím program neintervence a neutrality, a téhož pravidla drží se vláda republiky ve své zahraniční politice.“

Jasněji probolševicky se již vyjádřit nelze! Důstojnou tečku za kapitolkou „Masaryk a bolševismus“ nechť tvoří slova Jaroslava Opata:

²⁰ Volně: v čí prospěch, v zájmu koho; pozn. překl.

„... a konečně revoluci bolševiků nepřišla na pomoc ani světová revoluce proletariátu, již Lenin s jistotou očekával. Tou pomocí jí naopak byla, jakkoli to zní paradoxně, porážka německých armád vojsky Dohody v létě a na podzim 1918 na frontě ve Francii. Teprve po této porážce a následné kapitulaci Německa byl jeho generální štáb nucen stáhnout své okupační divize z rozlehlých prostor revolučního Ruska. Zde se vnucuje otázka, zda vítězstvím Dohody na západě a jihu Evropy nebyla zachráněna sama další existence bolševické revoluce?“²¹

Na tuto vpravdě řečnickou otázku je možné odpovědět jediňe souhlasně, nemá-li být odpověď projevem naivního hlupáka či zasvěceného pokrytce.

Neopodstatněnou lži je naopak možné nazvat tvrzení, velmi často se v historiografii vyskytující, jako by Masarykova politická práce s jeho filosofií a ideály byla neslučitelná s bolševismem ve SSSR. Tato teze je pouze projevem staré taktiky, jejímž cílem vždy bylo ovládat oba politické protipóly. Masaryk sám svůj vřelý poměr k bolševismu neprojevuje zdvořilostními frázemi, nýbrž *politickou činností*, jež pro právě zrodivší se sovětský stát znamenala cennou pomoc v době pro něj tak kritické.

Jako prezident republiky v poselství k národu Masaryk 7. 3. 1920 praví:

„... Jsem osobně potěšen tím, že Čičerin²² o našem vojsku a naší ruské politice mluví smířlivěji než dříve. Ministr Beneš bude mít příležitost dokumentárně dokázati, že jsme proti [bolševickému] Rusku ve všech fázích jeho vývoje byli *na-prosto loyální*. O navázání praktických hospodářských styků rozhodnou komunikační prostředky – pro Rusko samo a jeho obchod tyto prostředky jsou nejdůležitější, jak to nedávno řekl vynikající vůdce Zinověv [!!!]...“

Zde je pro historii přesvědčivý důkaz toho, že Masaryk měl upřímnou, vážnou starost, jak bolševický systém postavit hospodářsky na nohy, a to v době, kdy se celá Evropa s hrůzou a hnusem odvracela od krvavé hrůzovlády, kterou bolševismus v Rusku právě nastolil!

Veškerá politická práce, již Masaryk vykonal před I. světovou válkou i po ní, *byla zaměřena buď přímo na obranu židovských zájmů nebo alespoň v souladu s nimi!*

Proto nemůže překvapit, že si Masaryk ještě před vyhlášením československého státu, aniž by byl vůbec doma a navíc kýmkoli v Čechách k tomu zmocněn, pospíšil s prohlášením, že

„... Židé budou požívatí téže rovnoprávnosti jako ostatní občané našeho státu.

Dále musíme zdůraznit, že zrušíme nemorální a tyranský rakouský systém státních církví, který zneužíval náboženství a církví k politickým účelům. Co se týká sionistického hnutí, mohu jen vyjádřiti obecně *svoji sympatii k němu*...“²³

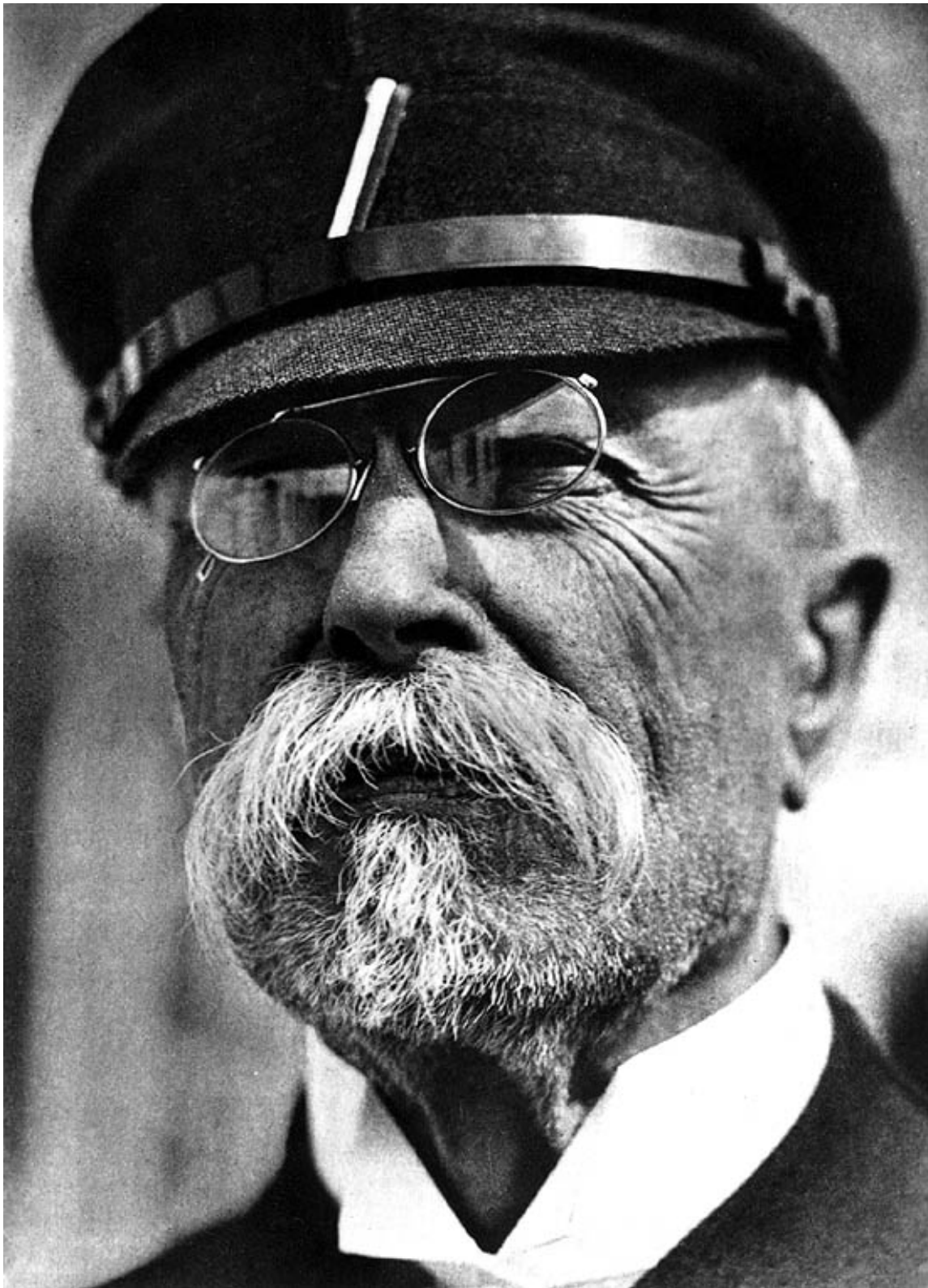
Masaryk za sebou nepochybně cítil mocnou oporu vlivných židovských kruhů nejen v USA, nýbrž na celém světě. Taková podpora pro něj znamenala jistotu, že prezidentem zvolen bude! Již dlouho předtím se zapsal celou svou činností do srdcí především židovských národních vůdců všech odstínů. Rovněž židovská mládež jej přijala za svůj vzor:

„... [židovská mládež česká] spatřovala v něm více nežli zápasníka. Spatřovala v něm vůdce, apoštola, mesiáše...“

²¹ Jaroslav Opat, *Masaryk a bolševismus*.

²² Tehdejší bolševický lidový komisař (ministr zahraničí); pozn. editora.

²³ „New York Tribune“, 7. října 1918.

T. G. Masaryk

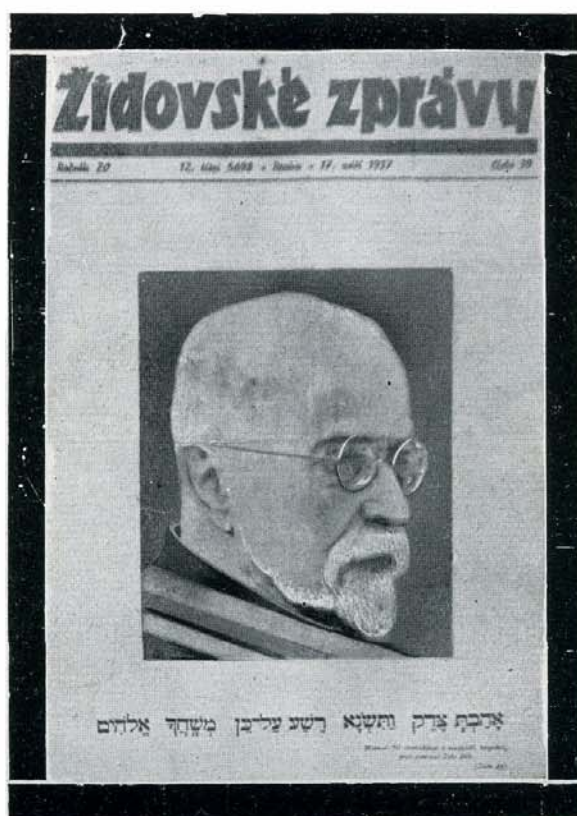
T. G. Masaryk s rodinou

1918 – 1938: doba nadvlády Masarykovsko-benešovské židozедnářské elity

T. G. Masaryk v mladších letech

Smuteční list v „Židovských zprávách“ (září 1937)

T. G. Masaryk při své návštěvě v Palestině r. 1927

T. G. Masaryk s Legionáři

T. G. Masaryk po smrti

Epiteton „mesiáš“ je v případě Masaryka rovněž paralelou k proklamovanému mesiášství Hitlerovu. Zmíněný přívlastek u Masaryka razili dokonce i pokrevní příbuzní těch, kteří téměř ve stejné době dělali mohutnou reklamu mesiáši v Německu, Adolfu Hitlerovi. Rozdíl spočíval pouze v tom, že v Německu bylo instalování Hitlera-mesiáše okázalejší, halasnější, avšak vůči německému národu založeno na snad největším podvodu světové historie. V Masarykově případě bylo provolávání jeho mesiášství méně okázalé, zato však z úst jeho židovských obdivovatelů logicky odůvodněné, na rozdíl od obdivu Němců pro Hitlera!

Svou niternou příslušnost nezapřel Masaryk přirozeně ani po skončení války, kdy se stal prezidentem čsl. republiky. 22. března 1919 přijal oficiálně delegaci Židovské národní rady, jejíž vedoucí dr. Max Brod o výsledku jednání prohlásil:

„Zde mohu jen s radostí konstatovat, že mezi požadavky ŽNR a názory presidentovými není ani nejmenšího rozporu, rovněž tak i v otázce demokratisace náboženských obcí a v otázce práva zastoupení židovské národnosti v Národním shromáždění. Projevují společný názor deputace, pravím-li zde, že způsob, jakým pan prezident přijal náš projev a s jakou zasvěceností [!!!] do nejkomplikovanějších problémů diskutoval, nás přímo dojal a pohnul...“

Masaryk nenechal nikoho na pochybách, jaký směrem se bude za jeho prezidentství ubírat čsl. státní politika ve vztahu k Židům:

„Nenahlížím, proč by v našem státě, v němž žije tolik národů, mohl být židovský národ vůbec nějak na překážku. Mohu vás ujistiti, že bude-li mi na základě ústavy dána k tomu možnost, skutečným také své názory v oboru politickém. *Můžete se na mne vždy spolehnout...*“

Všechna židovská přání našla u Masaryka vždy nejspolehlivější podporu. *Stejně stabilní byl jeho vztah k levicovým stranám a k marxismu.* Bolševické revoluci pomohl Masaryk vydatně již tím, že spolu se svými skrytými přáteli odpoutal české legionáře od bolševiků. Legionáři se s bolševiky – jednak jako spojenci národního Ruska, jednak ohrožení ve své vlastní bezpečnosti – dostali do nepřátelského stavu. V té době nemohlo bolševismus podpořit nic vydatněji, než právě postupný odsun čsl. legionářů, bojujících po boku ruské armády proti bolševikům, z ruského bojiště do Francie, kde válka již byla i tak rozhodnuta ve prospěch Spojenců. Lze mít reálně za to, že odsun čsl. legionářů z Ruska prakticky *znamenal záchranu bolševické revoluce* v první fázi jejího vývoje!

V prvních poválečných letech se podobně projevila Masarykova snaha podpořit běsnící bolševický režim v Rusku politicky i hospodářsky. Proti námitce, že funkce prezidenta byla v té době pouze reprezentační, lze uvést fakt, že členové vlády byli jmenováni na návrh a po dohodě s prezidentem. Ministr zahraničí, E. Beneš, byl poslušný a poddajný žák, který pokračoval v Masarykově linii nejen za jeho života, nýbrž i později ve funkci prezidenta republiky.

Jedním z prvních cílů mezinárodního židovského kapitálu v ČSR bylo rozvrácení právě se rodící československé finanční soustavy, reprezentované hodnotou čsl. Koruny. Dr. Alois Rašín, jeden z vůdců českých nacionálních radikálů za Rakouska, jeden z pěti či snad dokonce první z mužů 28. října, organizátor finančního hospodářství ČSR, nejúspěšnějšího ve střední Evropě, osamocený obhájce čsl. měny proti inflačnímu náporu vnějších i vnitřních nepřátel státu, muž, proti němuž se (kromě

všech skrytých nepřátel) spojili veřejně vůdcové levice, legionářů i Sokolů, byl tedy nakonec násilně odstraněn (6. 1. 1923).

Když po Rašínově vraždě vyšli jeho národně-demokratičtí přátelé a stoupenci na protest do pražských ulic (budiž zdůrazněno, že s holýma rukama), nechal na ně Masaryk poslat jízdní policii nebo na ně přinejmenším byla poslána s jeho tichým souhlasem.

Rašínova nacionální statečnost dosud čeká na ocenění. O jeho vraha bylo, mimochodem, postaráno velkoryse. Po celou dobu své vazby zastával prominentní funkci vězeňského knihovníka. Tak se Masaryk s přáteli postaral, aby takový člověk byl po celých dvacet let, k nimž byl za vraždu A. Rašína odsouzen, prožil obklopen kulturou a neobtěžován okolím, jak tomu ve věznicích bývá.

K dovršení ironické frašky byl Šoupal propuštěn na svobodu v době (1943), kdy Rašínův syn zápasil o svůj život před soudem v Berlíně, kde byl souzen za ilegální činnost.

Éru první republiky je možné charakterizovat jako plně vyhovující židovskému životu! Liberalistické zákonodárství obecně i různá zákonná zvýhodnění židovské národnosti plně umožnily organizovaným Židům upevnit si klíčové pozice ve finančnictví, ekonomice i kultuře. Vliv Masarykovy osobnosti tvořil takovému vývoji pouze ochrannou stěnu.

Roku 1927, ve věku již téměř 80 let, se Masaryk rozhodl navštívit Palestinu s jejími historickými pamětihodnostmi. Ve vysokém věku již Masaryk ztratil chuť něco předstírat. Z průběhu tamního pobytu i z jeho živého zájmu o problémy židovského života v Palestině lze téměř dokumentárně zjistit, jak bytostně židovsky Masaryk cítil:

„... V souvislosti se sdělením o pracích, vykonaných pro knihovnu v oblasti hebrejské bibliografie i vydávání časopisu ‚Kirjath sepher‘, se pan prezident velmi důkladně vyptával na stav moderního hebrejského písemnictví i na vydávání hebrejských učebnic univerzitou...“

Zdaleka nejvíc ze všeho zajímala Masaryka židovská mládež, porodnost, úmrtnost, mladá budoucnost Izraele.

„Návštěva lékařského oddělení knihovny zavdala prezidentovi podnět k dotazům po natalitě židovského obyvatelstva v Palestině a jeho přirozeném přírůstku. Dal se rovněž informovat o příčinách soudobého vystěhovalectví z Palestiny.“

„... Masaryk se zvláště zajímal o dětskou úmrtnost u Židů a Arabů. ... Přišlo se do baráku dětského, kde postávala malá děcka na verandě a zřejmě se radovala z množství aut. Prezident sám vystoupil na verandu, před níž stáli kolonisté shromáždění. Těšil se z výborného vzezření a nebojácnosti dětí...“

„Stále a stále dotazoval se Masaryk po statistice porodů a úmrtnosti dětí, po rozmnožení židovského obyvatelstva, a porovnával je se vzrůstem arabského obyvatelstva. Tato otázka nebyla nijak náhodná. ... Chápe zajisté rozhodující význam, který má ústředí palestinské pro světové židovstvo. ... Chápe i význam hospodářské základny pro celou židovskou diasporu, že v Palestině ta židovská pospolitost spočívá na silné vrstvě rolnické a tělesně pracujícího lidu. Chápe také zpětný účinek, který vykonává státotvorný národ, nikoliv menšinový, tedy všechno židovstvo ostatního světa.“

Masaryk v rozmluvě s dopisovatelem listu „Prager Tagblatt“:

„... je nejen nadšení, ale asi i dostatek prostředků po ruce. Obtížný problém však spatřuji v tom, že Židé asi sotva nabudou majority v té zemi. Proti číselné převaze Arabů se asi sotva kdy dá co udělati.“

„Dále se [Masaryk] tázal: Konají vskutku sionisté vše, co je v jejich moci, aby snížili číslíci dětského umírání? Mezi obyvateli jsou Židé z tzv. orientálských obcí, z Jemenu, Kavkazu, Persie, Babylonie, kteří až dosud nejsou obeznámeni s předpisy o hygieně a mají k úmrtnosti dětí ještě fatalistické stanovisko. Vykonali sionisté vše, aby si zabezpečili tento přirozený příliv, toto rozmnožování z vnitra? Jak se to má s vystěhovalectvím Židů z Palestiny? Zdali pak jí vskutku čelí sionismus dosti zdárně? Pak: Co vykonává sionismus, aby pozvedl úroveň přistěhovalců a jejich dítek nebo alespoň aby ji zachoval a chránil před jejím poklesem na levantism...? Je postaráno o to, aby se dostalo všem dítkám přistěhovalců příslušného školního vzdělání, aby nemusela předčasně opouštět školy, takže je všichni správně navštěvují...?“

Jak je zřejmé z uvedených citací, měl Masaryk za svého pobytu v Palestině jedinou starost, jež byla možná největší z těch, které v tom období vůbec měl, a to – jak rozmnožit počet židovských kolonistů a jakým způsobem snížit poměr arabského a židovského obyvatelstva v Palestině. Přesvědčivější důkaz Masarykova židovského národního a rasového vědomí, myšlení a cítění si lze jen těžko představit!

Zajímavý titul nese kniha Ernesta Rychnovského, zabývající se vztahem Masaryka k židovskému národu z pohledu třinácti spoluautorů, z nichž deset jsou prokazatelně Židé. Titul knihy je „Masaryk a židovství“. Na první pohled se zdá, že se jím autoři dopustili malého jazykového nedopatření, protože měli zřejmě na mysli Masarykův vztah k židovskému etnickému či náboženskému společenství. Slovo „židovství“ však vyjadřuje pouze příslušnost k tomuto společenství. Jeho ekvivalent v němčině je „das Judentum“. Takto však nedává titul knihy přesný smysl.

Na redakci knihy a tedy i na názvu se podíleli nejméně tři autoři (pokud nekonzultovali titul s ostatními spoluautory), všichni tři Židé, avšak žijící v českém prostředí, tudíž ovládající český jazyk, všichni tři akademicky vzdělaní, dva z nich s titulem profesora a doktora. Školácká chyby v titulu se proto zdá být nepochopitelná. Jasný, konkrétní smysl však dostává název knihy nepatrným posunutím a připojením spojky „a“ ke jménu Masaryk, čímž „a“, jež bylo původně spojkou, vytváří genitiv jména Masaryk, tedy „Masaryka židovství“, čili příslušnost Masaryka k židovské pospolitosti.

Jako by zde autoři této drobné, nicméně zajímavé skrývačky chtěli sami sobě dokázat svou inteligenční nadřazenost vůči české domorodé veřejnosti. Že by tento případ byl nenápadným, nesmělým porušením jinak nemilosrdného zakrývání stop?

6. Masaryk a Hilsnerův proces

Všeobecně převládá názor, že Masarykova angažovanost v procesu proti Leopoldu Hilsnerovi v Kutné Hoře a Písku byla v jeho životě něco mimořádného, jakási živelná reakce na krivdu, jež dle jeho přesvědčení byla na Hilsnerovi páchána. Jeho účast v procesu však byla pečlivě promyšleným tahem. Byl to prakticky jediný způsob, jak rušivě, neoficiálně a neoprávněně zasahovat do procesního řízení.

Masaryk sice nebyl profesí ani právník, ani lékař, byl však zkušeným, cvičeným řečníkem, jehož mnoholetou školou byla jeho katedra. Zdaleka rozhodujícím prvkem při jeho akci však byl fanatismus, pro nějž při obraně Židů neexistovala hranice mezi pravdou a fantazií. Cíli, jímž byla záchrana obviněných Židů, byl rozhodnut věnovat nejen všechny svůj čas a maximálně rozvinout fantazii v důvěrné spolupráci s dalšími židovskými přáteli, nýbrž i obětovat kohokoliv z nežidovského okolí na záchranu Hilsnera a dobrého jména židovského vedení. Sotva mohl mít autor následující poznámky na mysli jinou Masarykovu činnost než tu, jež sloužila zájmům židovského vedení, ať již před nebo po hilsneriádě.

„Rozhodnost jeho, se kterou šel sám do Bosny a Hercegoviny, do Ruska, na Slovensko a jinam, aby se svýma očima informoval o skutečnosti, potom rozhodnost ještě větší, se kterou jednal podle poznatků svých – to byly momenty, kterými zapsal se nesmazatelně do duše a nitra židovské čs. mládeže...“

Je přirozené, že tak rozsáhlá činnost předpokládala řadu odborných rádců, pomocníků a štědrých mecenášů; všeho se mu dostalo samozřejmě v hojné míře! Sám se o tom zmiňuje jen velice opatrně:

„... byl jsem nucen konfrontovati svědectví proti Hilsnerovi uváděná a vyšetřovati celý průběh procesu a zjišťovati zločin a jeho povahu. To znamenalo spoustu dopisů do různých míst, nespočetné schůzky s rozmanitými lidmi, porady a cesty, a konečně zařízení vlastní detektivní organizace. ... A k tomu všemu konečně od samého počátku se přidaly starosti humanitní: velký počet lidí, křesťanů i židů, utrpěl ztráty, ztratil své místo a zaměstnání a z těch se mnozí obraceli na mě a žádali mě o pomoc, protože v mém jméně byli poškozeni...“

Neměl jsem ani kdy, abych všechny své výdaje a finanční potřeby v antisemitickém boji spočet; pravda, jistou (nepatrnou) část poskytli mně známí a přátelé, ale zbylo toho na mne dost a mnoho. A takové byly tenkrát poměry v Čechách, že jsem pro svou práci hledal pomoc jen u přátel Němců, ne v Praze – ve Vídni a v cizině...“²⁴

Nesmírnou výhodou Masaryka jakožto veřejného obhájce Hilsnerova a jeho spoluviníků byl téměř absolutní vliv židovských zástupců u rakouského císařského dvora i rakouské vlády. Důkazem toho je skutečnost, že obhájci Hilsnera a jeho společníků mohli uvádět na jeho obranu i ty nejnemožnější argumenty proti rituální vraždě, zatímco obžaloba se ani sebemenší narážkou nesměla dotknout eventuality takového motivu. Dr. Baxa²⁵ k tomu říká:

„... Dr. Auředníček²⁶ má jednu výhodu, že smí mluvit proti rituální vraždě, ale my pro ni nesmíme. Stěžuje si, že celý svět je proti Hilsnerovi; není to pravda, vždyť byl dán přísný rozkaz a všechno je konfiskováno, jakmile se mluví o rituální vraždě...“

Od samého počátku byl proces proslulý sporem o motiv vraždy. A přece jak žalobce, tak i soudce v souladu s instrukcemi Vídně se velkým obloukem vyhýbali i jen pouhému vyslovení slova „rituální vražda“. Jediný, jenž se s obdivuhodnou statečností nezalekl nazvat věci pravým jménem, pokud to vůbec bylo možné v rámci příkazů

²⁴ „Čas“, 4. březen 1914.

²⁵ Zastupující u soudu zájmy poškozené Hrůzovy rodiny; pozn. editora.

²⁶ Hilsnerův obhájce v procesu; pozn. editora.

vídeňské vlády, byl dr. Baxa. Měl funkci soukromého zástupce matky zavražděné Anežky. Masaryk se svými židovskými přáteli opět a opět obviňoval matku Anežky i jejího mladšího bratra jako podezřelé z vraždy, ačkoliv k takovému obvinění neexistoval sebemenší důvod. Argumenty pro tak hanebné podezření (kupř. poloha nalezeného těla, Masarykovo tvrzení, že šaty zavražděné prý byly rozstříhány nůžkami a ne rozříznuty ostrým nožem, způsob rány na krku, po němž oběť vykrvácela, atd.) neměly sebemenší opodstatnění. Znevážení zprávy znalců provedl Masaryk se svými židovskými spojenci, aniž by sami mohli své argumenty opřít o vlastní poznatky při pitvě.

Prvním úspěchem obhajoby bylo zatčení mladšího bratra Anežky pro podezření z vraždy. Ten však musel být po několika dnech propuštěn, když se ukázala absurdnost takového nařčení. To bylo zřejmě také důvodem, proč polenští občané, rozhořčení takovou troufalostí, začali vypovídat vše, co jim bylo známo a co dříve nepovažovali za podstatné. Dalším obětním beránkem, jenž měl být veřejnosti předhozen jako potenciální vrah, byl Karel Janda, jenž byl krátce předtím propuštěn z ústavu pro choromyslné. I on však musel být po důkladném přešetření všech okolností zbaven podezření a propuštěn (zpět do ústavu)!

Jedním z bezcenných argumentů obhajoby ve snaze zmírnit podezření proti Hilsnerovi, hlavně však vyloučit rituální motiv vraždy, byla verze sexuálního motivu z vilnosti, přestože pitevní nález naprosto vyloučil pohlavní zneužití.

Polenský případ zde navíc nestál izolovaně, ojedinele. Jen na území Čech se předtím událo v krátké době několik případů, jež by bylo možné zařadit do polenské kategorie, kdyby se Židům nebylo podařilo aféry v zárodku ututlat; mimo jiné zastrašením svědků, případně jejich uvězněním:

„V Kolíně r. 1893 – utopená dívka byla vlastně od Židů košerována. Tuto pověst po(o)pravili místní lékaři, zakročilo okresní hejtmanství a hrabě Thun jako místodržitel v odpovědi na interpelaci v dubnu 1893. V České Třebové byl obviněn obchodník Moric Moller, že v noci odebíral krev své služce bodáním...

Moravský Holešov – tam byly v červnu 1893 odsouzeny dvě ženy, poněvadž obvinily Davida Tendlera a dva jeho společníky, že je chtěli zabít k rituálním účelům... Praha – antisemitský redaktor Jaromír Hušek obvinil košeráka v Chocni, Löwyho... Hušek dostal u soudu 14 dní vězení se dvěma posty...!“

Je také částečně zásluhou Masarykova nesmiřitelného židovského fanatismu, že polenský případ nesmazatelně vešel do historie a že se v několika směrech stal klasickým příkladem „pověry o rituální vraždě“. Způsobila to Masarykova zatvrzelá houževnatost, s jakou chtěl odvrátit jakékoli podezření od Hilsnera jakožto vraha, a současně navždy jako důvod zločinu vyvrátit rituální motiv.

Je groteskní, jak Masaryk odmítá myšlenku rituální vraždy jakožto neexistující absurdum pokrokového 19. století, ale současně kupř. ví, jaké znaky by rituální vražda měla vykazovat:

„... Mrtvoly s plným nebo neúplným znamením rituálním jsou vždy podezřelé a mluví vždycky pro ničemnost individua křesťanského...[!!!]“

„... O ráně samé teď od nich [tj. soudních znalců] slyšíme: Hluboká byla na obou koncích stejně, uprostřed nejhlubší, na koncích nejmělkčí. Taková by ovšem rána musela být, kdyby byla rituální...“

„Polenský zločin protíví se ovšem předpokladům rituální pověry [!!!], to jest: rána na krku není rituální. Celý způsob rány a zacházení s mrtvolou rituelnost vy-
lučuje...“

I místo nálezu mrtvoly se Masaryk snažil využít jako důkaz, že se nemohlo jednat o rituální vraždu:

„... A konečně a důrazně musí být řečeno: mrtvola Anežky Hrůzové nikterak nebyla skryta – naopak, vyzývavě byla, abych tak řekl, položena na odiv. Tajní rituálníci nikdy by s obětí svou tak nenakládali...“

Pro Masaryka je věc v každém případě zcela zřejmá a jednoznačná: čím více indicií pro rituální vraždu je objevováno, tím je to Masarykovi jen jasnějším důkazem viny „křesťanských individuí“:

„... Opakuji – naleziště bylo patrně tak voleno úmyslně, aby se čin připisoval pachatelům z Polné [!!!].“

Je sice pravda, že mrtvola nebyla zahrabána, zakopána v zemi, že pouze ležela na zemi, ovšem v odlehlém malém údolíčku s hustým mlázím kolem dokola, třebaže jen několik metrů od cesty, takže se o nějaké vyzývavosti určitě nedá mluvit; spíše naopak. A Masaryk dodává, bylo by možno říci, téměř účastně:

„... přikrytí mrtvoly čtyřmi útlými vršky smrkovými má patrně podnět více v jakési pietě, nežli v úmyslu mrtvolu skrýti...“

Zde Masaryk samým kličkováním a zalháváním vypadl z role a nejenže – proti své vůli – přiznal, že mrtvola přece jen nebyla vystavena tak „vyzývavě, abych tak řekl, položena na odiv“, nýbrž dokonce podle jakéhosi neznámého rituálu, který Masaryk decentně nazývá pietou.

Skutečná situace místa vraždy byla podle protokolu soudních znalců popsána takto:

„Soudní komise... nalezla v největším houští v mlázi na pokraji lesa Březiny, na úplně suchém místě, stromky kol stojícími zcela ukrytou čtyřmi mladými uřezanými smrčky přikrytou mrtvolu ženskou...“

Tedy ani nejmenší náznak „vyzývavosti“, položení „na odiv“. Masarykovo sentimentální zasnění lze lidsky pochopit: datum „činu“ 29. březen, tedy těsně před židovskými svátky nebo na jejich počátku, byl zřejmě pro Masaryka důvodem, proč považoval výraz „pieta“ za nejvhodnější. Stejná pieta – budiž zdůrazněno, že Masaryk tento termín sám bezděčně, leč svrchovaně výstižně použil – byla prokázána i v případě vraždy Marie Klímové osm měsíců před zavražděním Anežky Hrůzové.

„...[vrah] položil ji do pozice shora označené, olámал vršky smrčků, jimiž mrtvolu přikryl, jinými větvemi, napíchanými kolem mrtvoly, utvořil kolem ní jistý druh zahrádky. Když zetlely větve, jimiž mrtvola byla zakryta, pokryl tuto novou vrstvou čerstvých větví, aniž první odkryl, a po nějakém čase opětně třetí vrstvou. Pod těmito třemi vrstvami kostra [M. Klímové] nalezena hajným...“

V obou případech obdobná snaha po ukrytí mrtvoly, částí oděvů jakož i užití mladých smrčků a smrkových větvíček, jejichž účelem byl kromě ukrytí mrtvoly jakýsi zrudný projev piety.

Popis, byť jen stručný, průběhu kutnohorského a později píseckého procesu by podstatně přesahoval rámec této studie. Proto je omezen jen na některá nejdůležitější fakta. Jednou z nejzávažnějších kapitol je otázka zásilky hnědých kuliček:

„... Na poště v Golčově Jeníkově byla zabavena podezřelá zásilka košeráka Kurzweilla, na rabína Goldberga do Polné adresovaná. V poštmistru vzniklo podezření, proč košerák Kurzweill posílá rabínu do Polné bedničku s voňavkou. Poštministr věc udal okresnímu soudu v Habrové, kde zásilka byla zadržena a soudně prozkoumána. Když byla bednička otevřena, našla se v obalu ze silné vaty napuštěné parfémem – což asi mělo dokázat správnost zásilky s voňavkou – skleněná lahvička, ve které bylo několik tmavohnědých kuliček.²⁷ Zásilka byla okresním soudem zabavena a k analýze do Prahy odeslána, dosud však (listopad 1899) schází výsledek lučebního zkoumání...“

Výsledek chemické zkoušky v Praze nedošel ani do listopadu, ani nikdy později! Věc byla tak jednoznačná, že se o ní Masaryk ani nezminil v žádné ze svých brožur na obranu Hilsnera. Rovněž Rychnovského „Masaryk a židovství“ se o záležitosti nezmiňuje, což je v souhrnu natolik přesvědčivé, že to nevyžaduje komentáře!

Zarážející ovšem je, že ani „Stenografický protokol o procesu s Hilsnerem v Kutné Hoře“, vydaný tiskem roku 1899, tedy hned po procesu, a který je jednou z mála publikací o tomto procesu vůbec, neobsahuje také sebemenší zmínku o zásilce s tmavohnědými kuličkami.

Rovněž kapitola Hilsnerových kalhot v případě Anežky Hrůzové podává neúplaté svědectví o době a lidech kolem hilsneriády:²⁸

„Leopold Hilsner sice popírá, že by ve středu 29. března 1899 šaty své byl měl, a tvrdí, že po celý den onen jen v lepších tmavohnědých šatech chodil, a že ani žádný šedý oblek nemá.

Avšak svědek František Cink výslovně potvrzuje, že 29. března po 5. hod. večerní Hilsnera v šedých šatech z Polné směrem k lesu Březině uháněti viděl, a též svědkyně Vomelová seznala, že onen neznámý muž, který 29. března 1899 před šestou na ni v lese Březině vystoupil, měl šedé šaty. Z výpovědi četnického strážmistra Josefa Klenovce a radního Agustina Sedláčka také vychází, že když jmenovaní 2. dubna 1899, tj. hned po nalezení mrtvoly Anežky Hrůzové, v bytě Leopolda Hilsnera u jeho matky Marie Hilsnerové domovní prohlídku konali, mezi šatstvem Hilsnerovým též pár starých šedivých kalhot se našel, které kalhoty však tenkrát zabaveny nebyly.

Při domovní prohlídce 13. dubna 1899 v bytě Leopolda Hilsnera, vlastně jeho matky Marie Hilsnerové v Polné, jakož i při opětné soudní prohlídce 14. dubna 1899 v novém jejím bytě ve Velkém Meziříčí, kamž se zatím přestěhovala, nalezeno a odebráno bylo veškeré šatstvo Leopolda Hilsnera, obzvláště pak nalezena v jedné truhle, v níž složeny byly toliko šaty Marie Hilsnerové, a sice pod jejími šaty, našedivělá vesta, o níž Marie Hilsnerová seznala, že patří též jejímu synu Leopoldu.

Teprve když Moric Hilsner,²⁹ který u obuvnického mistra Františka Šice v Polné v učení byl a tomuto svému mistru 29. března 1899 ráno řekl, že u nich doma měli Žida na noc a že proto nemohl se umýt, při svém výslechu 26. dubna také vypověděl, že Polda [bratr Leopold] měl bělavé, vlastně spíše šedivé

²⁷ Tedy téměř jistě z lidské krve; pozn. editora.

²⁸ Z obžalovacího spisu proti Hilsnerovi.

²⁹ Leopoldův mladší bratr; pozn. editora.

kalhoty, které dostal od paní Hitschmannové z Náchoda již před dvěma lety a že kalhoty ty uloženy jsou v jednom kufru ve starém židovském kostele [Altenschule] ve V. Meziříčí, byla ihned domovní prohlídka v bytě Marie Hilsnerové ve Velkém Meziříčí a též v naznačené staré synagoze 27. dubna 1899 vykonána. Při ní nalezeny byly skutečně v jednom kufříku, uschovaném ve staré synagoze, našedivělé kalhoty z téže látky jako vesta, při první domovní prohlídce v kufru mezi šatstvem Marie Hilsnerové objevené, o nichž Marie Hilsnerová udala, že je syn Leopold asi před třemi roky od paní Hitschmannové z Náchoda, manželky býv. rabína, darem obdržel.

Jak z protokolu při této domovní prohlídce sepsaného, jakož i z výpovědi Karla Fialy a Josefa Špačka, soudních svědků při této prohlídce přítomných, vychází, nalezeny byly kalhoty v malém kufříku uprostřed mezi ženskými šaty a bylo na těch kalhotách na několika místech viděti hnědé, rezavé skvrny, z nichž zvláště jedna na pravé nohavici i na rubu látky byla patrná...

Za příčinou podezřelých skvrn na oněch kalhotách, vzdor zaprání znatelných, byly kalhoty ty ihned do Prahy soudním znalcům zaslány. Tamní soudní lékaři, prof. dr. Reinsberg a docent dr. Slavík po makroskopickém, mikroskopickém, chemickém a spektroskopickém vyšetření skvrn těchto podali posudek konečný, že z nálezu jest s největší pravděpodobností souditi, že shledané skvrny jsou od krve a podle velikosti izolovaných elementů od krve lidské. Po nalezení těchto kalhot musel Hilsner sám přiznat, že jsou to kalhoty jeho, a tvrdí, že nalezené skvrny nepocházejí od krve, nýbrž asi od toho, jak při stavbě nosil cihly, že on sám nikdy ničím se nezkrvavěl a sám se nikdy nezranil...

Vzhledem ke všem těmto zjištěným okolnostem, zvláště pak k nálezu a posudku výše jmenovaných soudních znalců jest zajisté nutné a důvodné podezření, že zaprané skvrny lidské krve na kalhotách Hilsnerových nalezené, s úkladnou vraždou na Anežce Hružové spáchané v bezprostředním spojení stojí a že Leopold Hilsner kalhoty ty si při vykonávání oné vraždy zakrvavěl, že tedy pachatelem nebo aspoň spolupachatelem oné úkladné vraždy jest.“

Obžaloba shrnuje poté všechny podezřelé okolnosti, které usvědčují vinu Hilsnerovu:

„Hilsner nepopírá pouze spáchání vraždy vůbec, nýbrž i vše, co by jen poněkud v tom smyslu svědčilo, byť by jednotlivé jej podezřívající okolnosti i několika svědky úplně prokázány byly.

Leopold Hilsner jeví se nutně podezřelým proto, že... zvláště houževnatě popíral, že by měl šedivé kalhoty, ač po nalezení jich sám připustiti musel, že jsou to kalhoty jeho, tvrdě, že pouze do loňské zimy je nosil – že právě tyto kalhoty nikoli v bytě Marie Hilsnerové, kde se nalézalo veškeré ostatní šatstvo Leopolda Hilsnera, nýbrž ve staré synagoze ve Velkém Meziříčí v jednom kufru mezi šatstvem Marie Hilsnerové dobře ukryté nalezeny byl – že na těchto kalhotách nalezeny byly velice záhadné zaprané skvrny, které dle nálezu a dobrozdání soudních znalců s největší pravděpodobností pocházejí od krve lidské.“

Aby obhájci Hilsnera dokázali absurdnost nařčení z rituální vraždy, tvrdili při každé vhodné příležitosti, že „pověra o rituální vraždě“ vznikla někdy ve

„... 12. století, kdy pronásledování Židů dosahuje kulminačního bodu a tu poprvé vzneseno podezření, že Židé vraždí křesťanské děti a požívají jejich krev...“

Jiní židovští autoři, kupř. Jan Herben, tvrdí, že

„... pověra rituální vraždy se v Evropě objevila až ve 13. století...“

Obhájci Hilsnera a jeho druhů vytáhli z historie římsko-katolické církve vše, co se podle jejich názoru dalo použít na jeho obranu:

„Obhájce [dr. Auředníček] uvádí výtah z bully papeže Řehoře X. z 10. září 1272 i výrok téhož papeže, že lze hledat původ této bajky [o rituálních vraždách] v nepřátelství křesťanů proti Židům a prohlašuje, že svědectví křesťanů proti Židům nemají být pokládána za věrohodná. Podobná nařízení vydali Martin V. a Pavel VII., kteří opět vyhrožují největšími tresty proti takovému obviňování...“

Nepochybně mělo zlato ve 13. století stejně podmaňující, čarovné kouzlo, jako je mělo v kterékoliv jiné době. Že byli i papežové, kteří prohlásili neplatnost svědectví křesťana ve sporu se Židem, je sice do jisté míry pravda, svědčí však pouze o bezostyšné korupci v nejvyšší církevní hierarchii oné doby, pokud ovšem dotčený papež nebyl sám Žid. Tyto příklady však naprosto nedokazují neexistenci rituální vraždy ani ve středověku, ani na sklonku 19. století!³⁰

Právě prokázaná znalost historie, demonstrovaná Hilsnerovým obhájcem, ostře kontrastuje s jeho ignorací prostého historického faktu, že se dochovaly záznamy – dokonce židovského historika Flavia Josefa – o případech, pro něž jediné výstižné označení zní *rituální vražda* případně *příprava k ní*:

„Apion [kolem r. 40 po Kr.] vypráví, že Antiochus našel v templu člověka, ležícího tupě na lůžku, před nímž stál stolek plný lahůdek mořských a suchozemských. Sotva však zpozoroval příchod krále, vrhl se s největším vypětím sil na kolena a prosil zdviženou paží o svobodu. Na otázku krále, jenž si všeho všiml, kdo je, proč zde přebývá, jakou souvislost to vše s jídly má, tento člověk za nářku a hořkých slzí vypravoval svůj příběh. Že je Řek na cestě touto zemí, kteroužto podnikl za svým živobytím, a že byl násilím odveden muži jiné [cizí] národnosti, zde uzavřen, aniž by byl nadále kýmkoliv spatřen; je pouze krměn lahůdkami. Zprvu měl radost z neočekávaného projevu dobrodiní, potom však pojal podezření, nakonec se ho zmocnila hrůza. Na své otázky dozvěděl se totiž od sluhů, s nimiž se dostal do styku, o strašlivém zákoně Židů, v souvislosti s nímž je vykrmován...“

Tyto a mnohé další případy prozrazují stejnou potřebu krve cizích národů u ortodoxních Židů před téměř dvěma tisíci lety jako v Polné na sklonku 19. století. Jsou dokladem toho, že se Masaryk a jeho přátelé při obraně Hilsnera chytali každého stébla, i když ve většině případů vůbec ani nebylo.

Stejně troufale si počínal Masaryk ve své brožuře „O nutnosti revise procesu polenského“:

³⁰ Dr. Auředníček uvedl soudu naprostou lež. Ve zmíněných bullách je pouze řeč o tom, že Židé nemají být obviňováni a napadáni *bezduvodně*; pozn. editora.

„... jsou tam [v lékařské zprávě soudních znalců] okolnosti, které okamžitě nasvědčují tomu, že nejde o rituální vraždu, např. skutečnost, že vražda se stala teprve po židovských svátcích, a ne před svátky, jak by se dalo přece čekat...“

Rovněž ve své druhé brožuře „Význam procesu polenského pro pověru rituální“ Masaryk tvrdí:

„Domněnce [o rituální vraždě] se přičítá datum činu: 29. března bylo po hlavních svátcích...“

Že Masarykovo tvrzení bylo vědomou lží, dokazuje dokonce on sám v téže brožuře, kde doznává, že je mu známo, že 29. března ještě dávno není „po hlavních svátcích židovských“. Dovoluje si takové přiznání proto, že chce konstatovat „romantičnost zločinu“. Opět originální Masarykův termín, jako šitý na obranu zločinu jako takového!

„... ne v nejmenším stupni romantičnost zločinu: přepadení v lese, takřka na otevřené cestě před večerem, těsně před Velikonocemi, přepadení bezbranné od domnělé bandy vrahů, to vše působí na fantazii a cit...“

Je velmi obtížné pochopit tak kardinální faux pas Masaryka, tak trapné vypadnutí z role. Lze ovšem zase snadno pochopit, že to tenkrát v Kutné Hoře Masaryk a spol. neměli vůbec lehké.

Když začala být vina příp. spoluvina Hilsnera na vraždě A. Hružové zřejmá nade vši pochybnost, vystoupil Masaryk se svými přáteli s požadavkem zrušení trestu smrti:

„... Cítil jsem živě, jakou ukládá odpovědnost trest smrti, o který se v procesu jedná – avšak jen povrchní a bezstarostní lidé soudí [!!!] o životě a smrti! Trest smrti proto má být zrušen.“

Smyslem této akce bylo jednak zachránit hlavu Hilsnerovi a jemu podobným, a navíc ozdobit sebe sama gloriolou humanisty a demokrata. Naprostá většina argumentů, které Masaryk na Hilsnerovu obranu uplatňoval, byla jen subjektivního rázu a nemohla uvést v pochybnost jasné, objektivní nálezy a vývody soudních znalců. Všechno kolem Hilsnerovy obrany bylo vypočítáno na vytvoření mlžné clony, na získání času, s nímž se mělo dostavit ochabnutí pozornosti a únava veřejnosti z vleklého soudního vyšetřování. Bubnová palba, jíž Masaryk a jeho přátelé v celé střední a východní Evropě spustili, měla tedy přehlušit jasnou a věcnou řeč kutnohorského soudu. Obránci Hilsnera kalkulovali také se zmatením části veřejnosti. Byli si jisti, že v důsledku své téměř absolutní vlády nad tiskem lehce přehluší obžalobu. V pozadí celého případu byl cítit mocný vliv Židů u vídeňského císařského dvora i ve vládě.

Po vynesení rozsudku nad Hilsnerem se obhajobě – jak to už předtím předvídal Hilsnerův židovský obhájce dr. Auředníček – podařilo přes nejvyšší soudní dvůr ve Vídni zrušit výrok soudu v Kutné Hoře a poté v prosinci 1899 projednat případ znovu u krajského soudu v Písku. Avšak ani tam nebylo možné zcela ignorovat svědectví desítek polenských občanů; řetěz jejich výpovědí tvořil pevný, uzavřený kruh nejen kolem Hilsnera, nýbrž i kolem polenské synagogy. Přesto se Masaryk – zřejmě u vědomí své krevní příbuznosti s Redlichem – právě v té době vyjádřil takto:

„Považoval jsem Židy v českých zemích vždy za elitu Židovstva v monarchii a proto jsem zklamán, slyším-li z jejich řad hlasy: Jen kdyby ta hilsneriáda byla odbyta, třeba by toho Hilsnera odsoudili. Takové přání je nedůstojné člověka lidsky cítícího...“

Lze snadno pochopit zmíněné židovské hlasy, tiše volající po odtroubení Hilsnerova případu. Dokonce z hlediska historie nutno uznat, že na rozdíl od Masaryka a jeho skupiny měly v židovském zájmu pravdu, a to i za cenu rezignace na oficiální prohlášení o vyloučení rituálního motivu vraždy.

Masarykův názor, že nenápadné uzavření Hilsnerova případu, byť i za cenu jeho hlavy, „je nedůstojné člověka lidsky cítícího“, lze vysvětlit pouze jeho židovským fanatismem a v důsledku toho i krátkozrakostí, viděno pohledem historie. Když Masaryk mluvil o člověku lidsky cítícím, měl nutně na mysli člověka cítícího židovsky! Masaryk byl nepochybně v židovské ortodoxní nauce dostatečně zbláhý, aby věděl, že podle ní je „lidské“ analogické výhradně se židovským. Jen v tom případě má Masarykův výrok logické opodstatnění.

Pro nezasvěceného pozorovatele je zářející Masarykovo přiznání, že

„... i když ten Hilsner je tulákem, vždy zůstává člověkem nevinně pronásledovaným...“

„Člověkem nevinně pronásledovaným“ – samozřejmě bez ohledu na zavraždění Anežky Hrušové i Marie Klímové, jejichž hlavní okolnosti mu byly důvěrně známé. Pro Hilsnerovu rehabilitaci v Masarykových očích postačoval fakt, že

1) Hilsner byl Žid, tedy jediné „člověk“ v ortodoxním pojetí, na rozdíl od ostatních Nežidů;

2) i Masarykovi byl zřejmý motiv vraždy, pro nějž vražda přestala být vraždou.

Jen pod tímto zorným úhlem lze pochopit sebevědomí a neuvěřitelnou neomalenost Masaryka a jeho židovských přátel, kteří se snažili převrátit role a sami vystupovat jako žalobci!

Nejodpornějším vrcholem bezpříkladné, bezostyšné a cynické demagogie byla Masarykova snaha svrhnout odpovědnost za rituální vraždu na český, případně jiný hostitelský národ.

„... Stávalo se mi pořád jasnějším a jasnějším: pověra rituální je hroznou obžalobou českého národa [!!!]... A kdyby tito vzdělaní a mravně vysoko stojící čeští Židé ve svém středu měli třeba jen rituální sektu – jak barbarskými by musely být všeobecné kulturní poměry nás křesťanů, v nichž takové sekta mohla by se rozvinouti a udržeti?“³¹

To již není běžná židovská argumentace, nýbrž přímo rabínská dialektika par excellence, která dokáže vysvětlit a zdůvodnit všechno a podle potřeby deseti různými způsoby. Proti ní jsou nežidovské chápání a způsob argumentace zcela bezmocné!

Písecký soud na žádost Prahy i Vídně vyhověl Masarykově židovské skupině zásadním zavržením rituálního motivu: navíc prohlásil Hilsnera *jediným pachatelem*, odsoudil ho však pouze za *spoluvinu* na vraždě [!!!], ačkoliv oba jeho společníci zůstali pro soud i historii neznámí!

Díky Masarykovi získal Hilsnerův případ světovou publicitu, takže zůstane věčným pojmem, třebaže jeho některé detaily jsou zamlžené, jiné deformované. Za Hilsnerovu hlavu, již se takto podařilo zachránit, muselo rabínské Židovstvo zaplatit cenu věčného mementa nežidovským národům.

³¹ Druhá Masarykova brožura o polenském procesu.

Vysvětlení, jako by Masaryk podnikl Hilsnerovu obhajobu za tučnou úplatu od Židů, nevystihuje hlavní motiv jeho jednání! Stejně nepřesná je domněnka, že Masaryk cítil velikášskou potřebu blýsknout se na veřejnosti, servat se a zvítězit. Masarykovo pohrdání všemi fakty v Hilsnerově procesu, jeho absolutně cynický, surový postup vůči matce a mladšímu bratru zavražděné Anežky Hružové, které chtěl rovněž obětovat na záchranu Hilsnera, i jeho vymýšlení nejnesmyslnějších překážek na cestě soudu k odhalení vrahů, bezpečně svědčí o jeho židovském fanatismu, jenž svou bezcitností a licoměrností dokonce převyšuje mnohé Židy, o jejichž ortodoxním židovství nemůže být žádných pochyb.

Způsob angažovanosti v Hilsnerově procesu svědčí o Masarykově židovství mnohem přesvědčivěji, než by to mohl dokázat úřední doklad o jeho židovském původu, opatřený příslušnými razítky!

Neklamným projevem Masarykova citového vztahu k Hilsnerovi a Židovstvu vůbec bylo i amnestování a propuštění z vězení usvědčeného vraha ihned po svém zvolení prezidentem republiky ještě v roce 1918! To již Masaryk nebyl odkázán na židovské peníze a o nějakém blýsknutí se před veřejností už vůbec nemůže být řeč.

Dva hlavní garanti židovského vlivu v Československu:
Eduard Beneš a T. G. Masaryk

Prameny

- Zdeněk Nejedlý, *TGM I, 1850-1876*, Praha 1949
 Oskar Donath, *Židé na Masarykově cestě životem*, Praha 1931
 Dr. Jaromír Doležal, „Masaryk – anatom“, *Tribuna*, 7. 3. 1920
 Martin Luther, *Tischreden*, Erlangen ed. 32
 Jan Herben, *Masaryk o Židech a antisemitismu*, Praha 1931
 Karel Čapek, *Hovory s Masarykem*, Praha 1968
 Jan Rokycana, *Přátelé v nouzi*, E. R., Praha 1931
 Josef Penížek, *Masaryk a židovští Čechové*, E. R., Praha 1931
 Friedrich Thieberger, *Masarykovo kredo a židovské náboženství*, E. R., Praha 1931
 T. G. M.: *Rusko a Evropa*, vydání podle Thiebergera, *Třicet roků*, Praha 1919
 Anonym, „Vzácná žena po boku velkého muže“, *Tribuna*, 7. 3. 1920
 Prof. Dr. J. Redlich, „Poselství prezidenta Masaryka k čsl. národu“, *Tribuna*, 8. 3. 1920
 Felix Meltsch, *Masaryk a sionismus*, E. R., Praha 1931
 Hugo Bergmann Jerusalem, *Masaryk v Palestině*, E. R., Praha 1931
 Hellmut Schramm, *Der jüdische Ritualmord*, Berlín 1943
 E. Lederer, *Vzpomínky na Masaryka*, E. R., Praha
Stenografický protokol o procesu s Hilsnerem v Kutné Hoře, 1899
 (Prameny, označené E. R., jsou z knihy Ernesta Rychnovského, *Masaryk a židovství*)
 Nepublikované dílo prof. Jana Vrzalíka, *T. G. Masaryk*, první polovina padesátých let 20. století